IX. évfolyam, 48. szám
1953. november 26

Ára: 70 fillér

Ludas Matyi

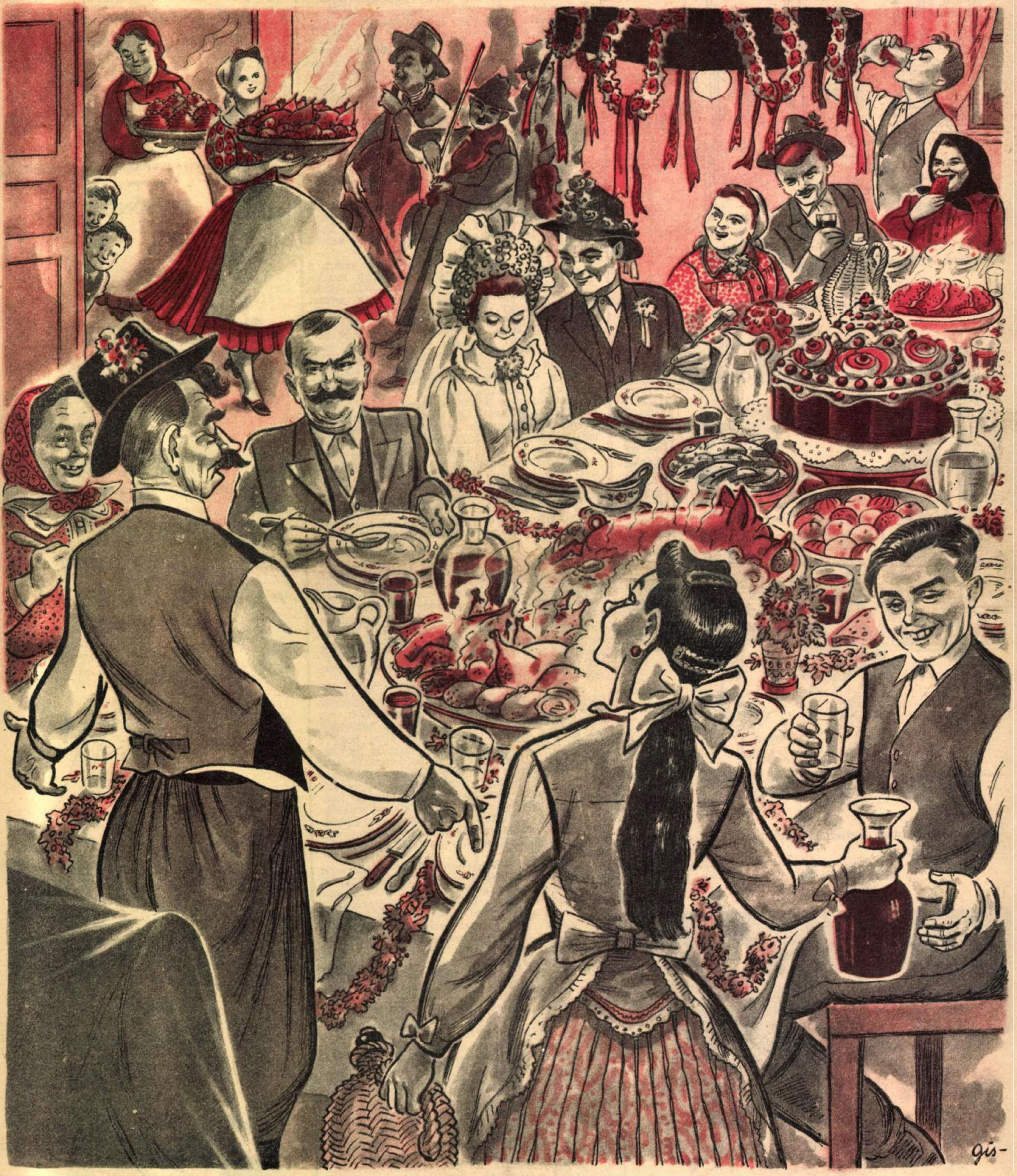

Lakodalmi rigmus, avagy: hiba van az áruelosztás körül

Összehordtunk a lagziba
Mindent, mi kell. Van itt liba,
Malac, hurka, meggyestorta,
Győzze csak a kendtek torka!
Vettünk tepsit Kemencésen,
Kést Kalocsán szerencsésen,
Fazekat meg üstöt Bőcsön,
Kancsót Faddról kértünk kőcsön,
Tálat Tasson adtak titkon,
Csak menyasszonyt kaptunk itthon.

S mint ahogy eladó lányért
Nem köll a szomszédba menni,
Más eladó portékával
Szintúgy eképp kéne lenni!

Jean Effel rajzaiból

Most érkezett Budapestre, Jean Effel-nek, a nemzetközi békedíjal kitüntetett francia karikatúrarajzolónak néhány új műve. Az alább közölt rajzok a világpolitika időszerű kérdéseivel foglalkoznak.

AMERIKAI SEGITSÉG

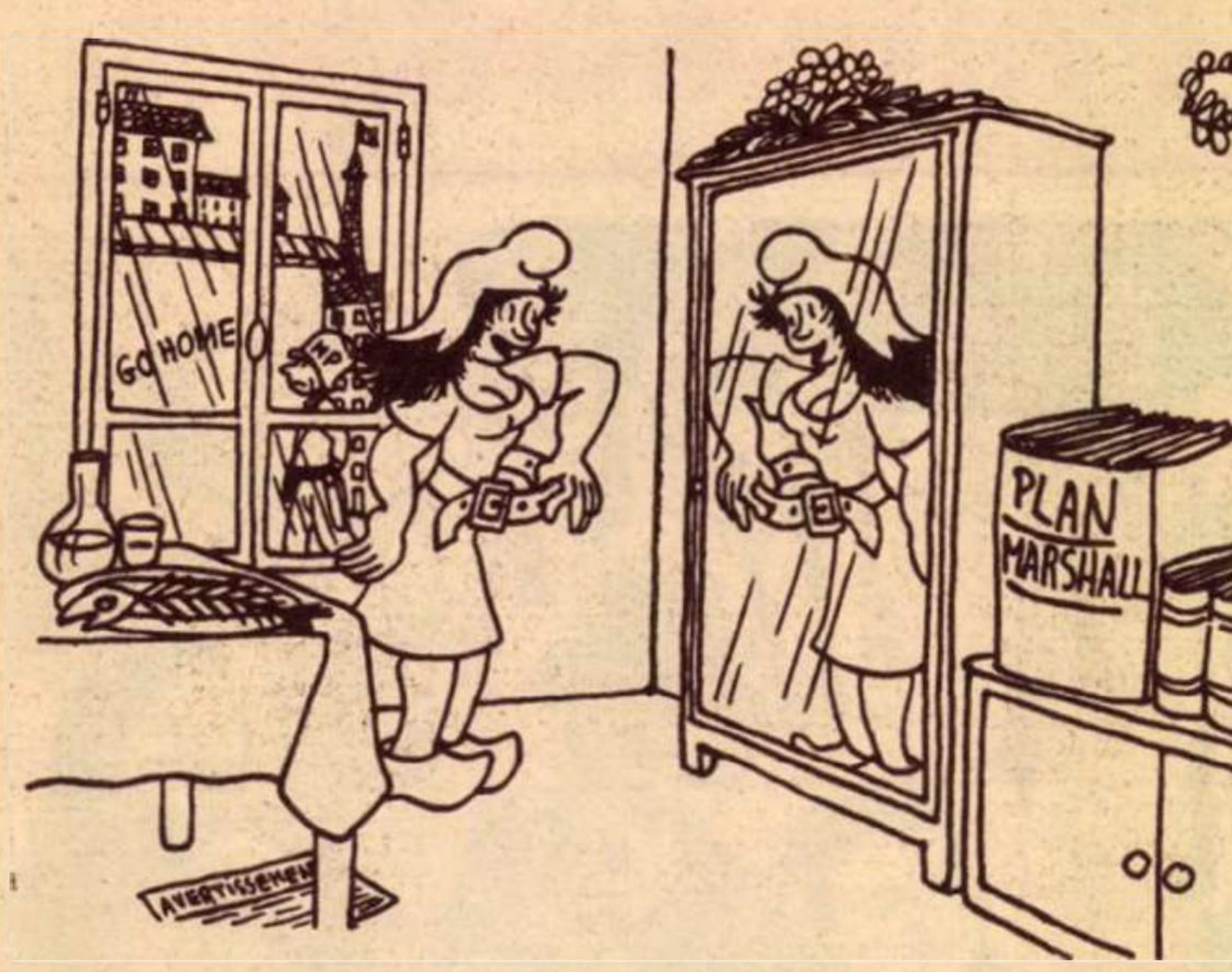

Marianne: Ami azt illeti... bőségben nincs hiány.

HIEROGLIFÁK

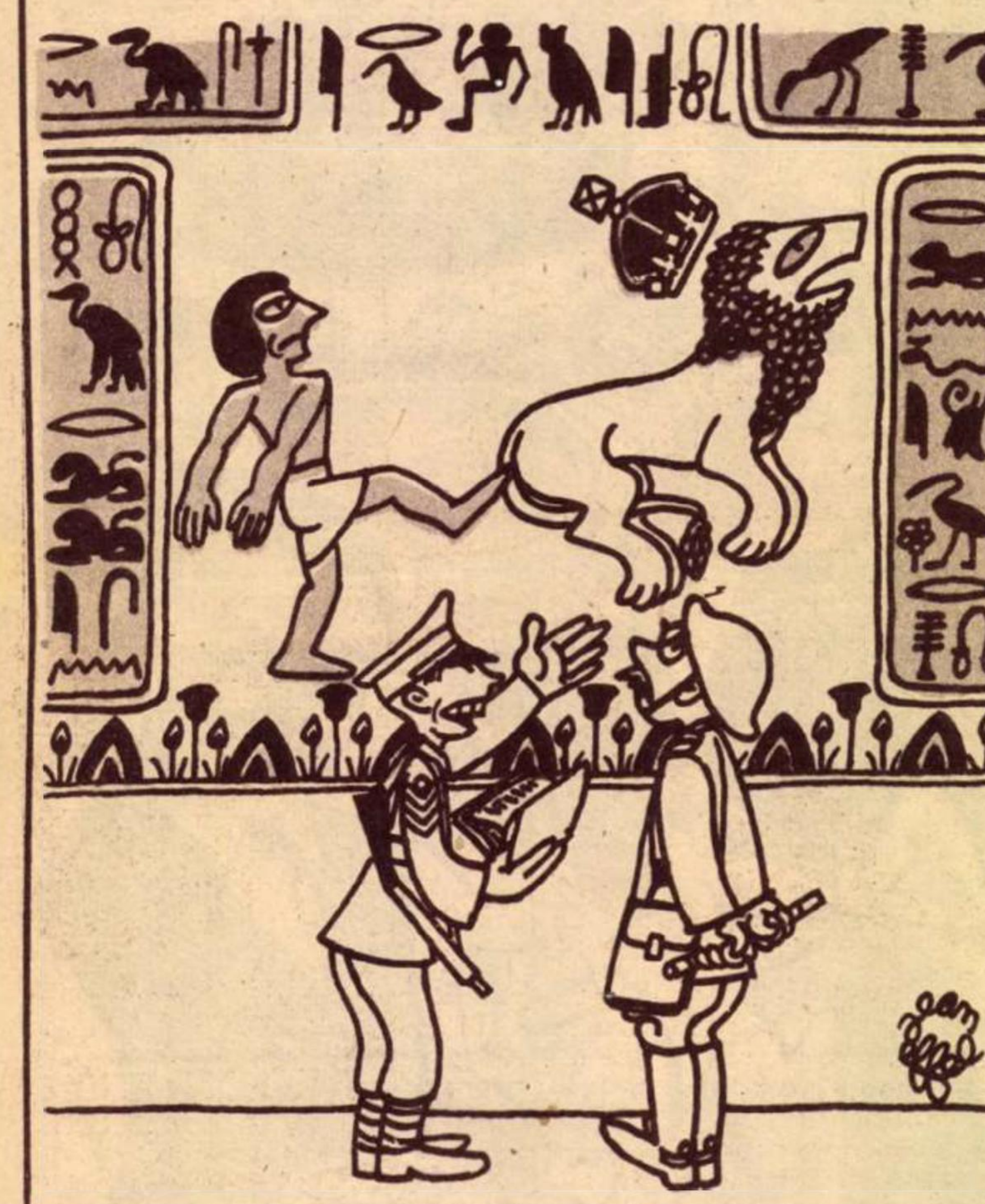

Egyiptomi: Ó-egyiptomi nyelven ez annyit jelent, hogy „go home"..

A KÖTELÉK . . .

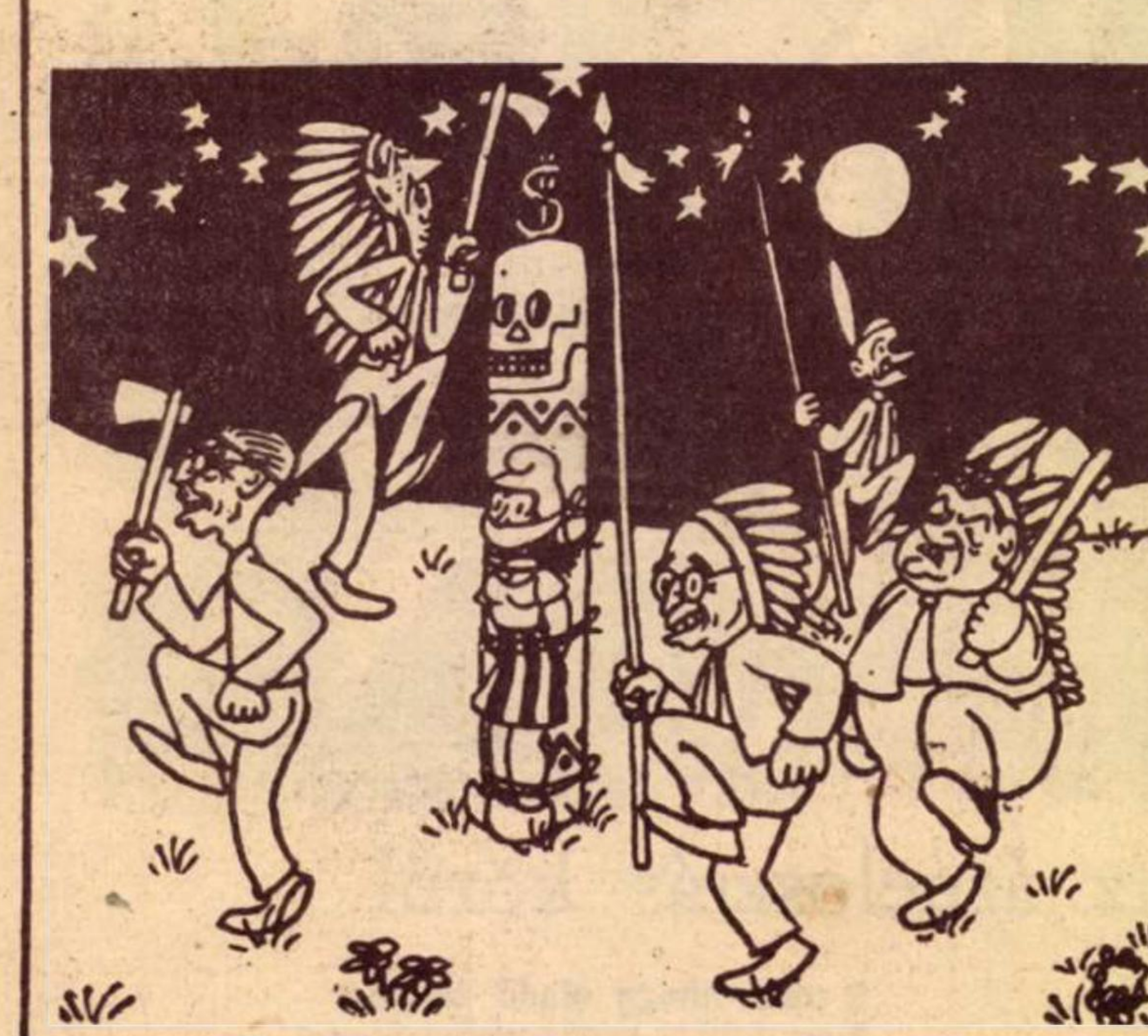

. . . amely egybefűzi Franciaországot gyarmataival.

Az ONYE története

Az Országos Nyilvántartási Egyesülés (továbbiakban röviden ONYE) 1945 áprilisában alakult meg. Ma már nehezen lehetne megállapítani, hogy mely célból. Kétségtelen, hogy volt valamelyes funkciója, de az is kétségtelen, hogy ugyanaz év augusztusára már feleslegessé is vált. Ügykörét más hivatalok vették át, százhatvan tisztviselőjéből száznegyvenet frissen alakult intézményekhez vezényeltek el. Az ONYE mindössze húsz munkaerőre apadt, s közöttük volt Mickolai Péter is, a hivatal vezetője, aki elszántan kitartott a süllyedő hajón. A bátor kapitány elnyerte jutalmát: hajója nem süllyedt el. Az ENYE ugyanis (Egyesült Nyilvántartási Egyesülés), amelyet az ONYE felszámolására alakítottak, egy félreérthető rendelkezés miatt előbb szűnt meg, s így az ONYE, ha húsz emberrel is a fedélzetén s minden ügykör nélkül, de megmaradt. A kapitány, vagyis Mickolai, amikor látta, hogy hajója rakomány és rendeltetési hely híján is vígan úszik a zajló élet tengerén, elhatározta, hogy új életet kezd: feladatkört biztosít hivatalának s húsz emberével kiveszi részét az ország újjáépítéséből. Evégből mindenekelőtt megfelelőbb helyiségbe költöztek. Egy nyolcszobás villát kapott az ONYE valahol a Fahéj-utcában. Piros szőnyeget tettek a lépcsőházba, s fekete táblát a kapuba, amelyen arany betűkkel csak ennyi állt: Országos Nyilvántartási Egyesülés. Mickolai autót is szerzett a hivatal részére. Nyolc másik hivatal engedélye kellett az autóhoz, de könnyen ment a dolog, mert egyik sem merte megkérdezni, hogy mit is csinál az ONYE tulajdonképpen. Enélkül pedig lehetetlen volt nem belátni, hogy kocsira szüksége van.

Bizonyára emlékeznek még egyesek azokra a lilaszínű kérdőívekre, amelyeket azidőtájt minden vállalat megkapott. E kérdőíveket az ONYE küldte „Szigorúan bizalmas" feliratú borítékban, aziránt érdeklődve, hogy jégverés, árvíz, villámcsapás és zsebtolvajlás ellen milyen intézkedések történtek a címzett vállalatnál. A vállalatok a kérdőívek hatvankét kérdését gondosan megválaszolták, mert egyik sem merte megkérdezni, hogy mi is az ONYE tulajdonképpen, enélkül pedig lehetetlen volt nem belátniok, hogy a kérdések helyesek, okosak, szükségesek és időszerűek voltak.

Hetvenkétezer kérdőívet kapott vissza kitöltve az ONYE, s Mickolai úgy találta, hogy e hatalmas anyag betűszerinti és áttekinthető rendezéséhez legalább két esztendő szükséges. S valóban, 1947 végéig sikerült olyan tökéletes és könnyen kezelhető rendszerbe foglalni a hetvenkétezer hatoldalas ívet, hogy két perc alatt bármelyiket meg lehetett volna találni, ha valakinek esetleg szüksége lett volna rá. Mondanom sem kell, hogy ilyen természetű szükséglet nem mutatkozott, bár Mickolai büszke örömmel jelentette felettes minisztériumának, hogy irattárukat a kitűzött időpontra rendbehozván, rövidesen megkezdik az ívek lemásolását, mert az ONYE megegyezett a Városi Főlevéltárral, hogy az ívek másolatait tűz- és zaj-mentes ólomládákban a Főlevéltár fogja megőrizni, s az ehhez szükséges speciális méretű ólomládák a svédországi Norköppingből már útban vannak. Mickolai jelentését egy Borkövi nevű fiatal előadó kapta kézhez, féléve volt a minisztériumban mindössze s nem kívánta nevetségessé tenni magát azzal, hogy megkérdi: mit is csinál tulajdonképpen az ONYE. Enélkül pedig lehetetlen volt nem örülnie a minden szempontból kielégítő jelentésnek.

A továbbiakról röviden csak ennyit: az ONYE egyenletesen és zökkenők nélkül fungált. Időnként — de valóban csak ritkán — ki-kibocsátott egy kérdőívet, hol a szellőzési berendezések minéműségét kutatva, hol azirányban érdeklődve, hogy a címzett vállalat milyen és hány háziállat igénybevételét tartja feleslegesnek. A beérkezett anyagot azután hónapokig emésztette, mint óriáskígyó a lenyelt őzet. A nagy munka azonban nem volt hiábavaló, mert bármelyik ívet azonnal elő lehetett volna teremteni, ha valakinek esetleg szüksége lett volna rá. A hivatal ekkor már régen elköltözött volt a Fehéj-utcai villából. Egy belvárosi ház első és második emeletén rezideált, negyvenkét szobában.

Mickolai ekkor elérkezettnek látta az időt arra, hogy hivatalát annak jelentőségéhez méltó újabb feladattal lássa el. Úgy vélte, hogy az ONYE nem késlekedhet tovább a nyilvántartás legkorszerűbb elveinek megvitatásával. Mindenekelőtt írt egy könyvecskét „Mit hogyan tartsunk nyilván" címmel, amelyet a Szakkönyvkiadó készséggel megjelentetett s amelyet, mint kísérőlevelében írta: „őszinte barátsággal küld meg a korszerű nyilvántartás minden hívének". Négyszázhúsz tiszteletpéldányt küldött szét Mickolai, akinek neve ezidőtájt már nem volt ismeretlen a hivatalok világában. A többi ötezerötszáznyolcvan példányt levitték a pincébe, hogy bármikor elő lehessen venni egyet, ha szükség lenne rá.

Az ONYE havonként egyszer ankétot rendezett erre a célra pompásan berendezett termeiben. Baráti eszmecserére jöttek itt össze azok, akik szerették a jó konyakot, a lazacos szendvicset s fogékonyak voltak a nyilvántartás érdekes kérdései iránt is. Meg kell állapítanom, hogy ha ezek az ankétok nem is tudták eldönteni a felvetett kérdéseket, hasznosaknak bizonyultak. A részvevők legalábbis mindig ezzel a megállapítással búcsúztak. Egészben véve az ONYE közmegelégedésre látta el munkáját. Amióta az elvi munkára fordította figyelmét s a kérdőívek kibocsátását teljesen abbahagyta, egyre népszerűbb lett. Ma már csakugyan nem bukkanhat fel a kérdés, hogy mit csinál az ONYE tulajdonképpen. Illő helye megvan a hivatalok között, a nyilvántartás elvi alapjainak lefektetésével pedig valósággal úttörő munkát végez. Jómagam is kész örömmel jelentem meg legutóbbi székház-avató ankétján. Éjféltájban azzal az érzéssel távoztam, hogy az összejövetel hasznos volt, bár a feketekávé lehetett volna erősebb is.

Tabi László

Nem így képzeljük a dolgozókról való fokozott gondoskodást

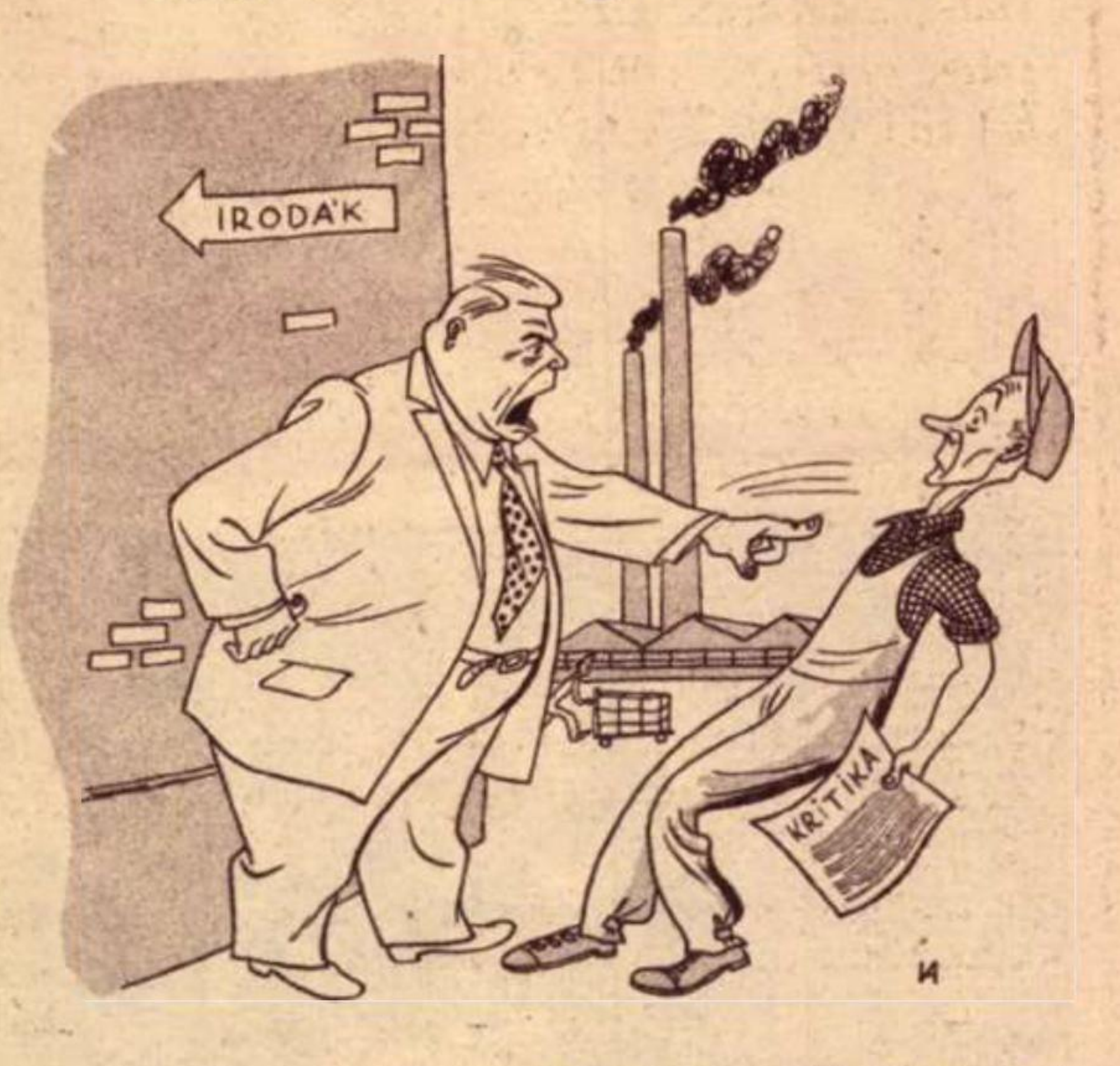

— No, majd én gondoskodom magáról, hallja!!

* * *

JÓSNŐNÉL

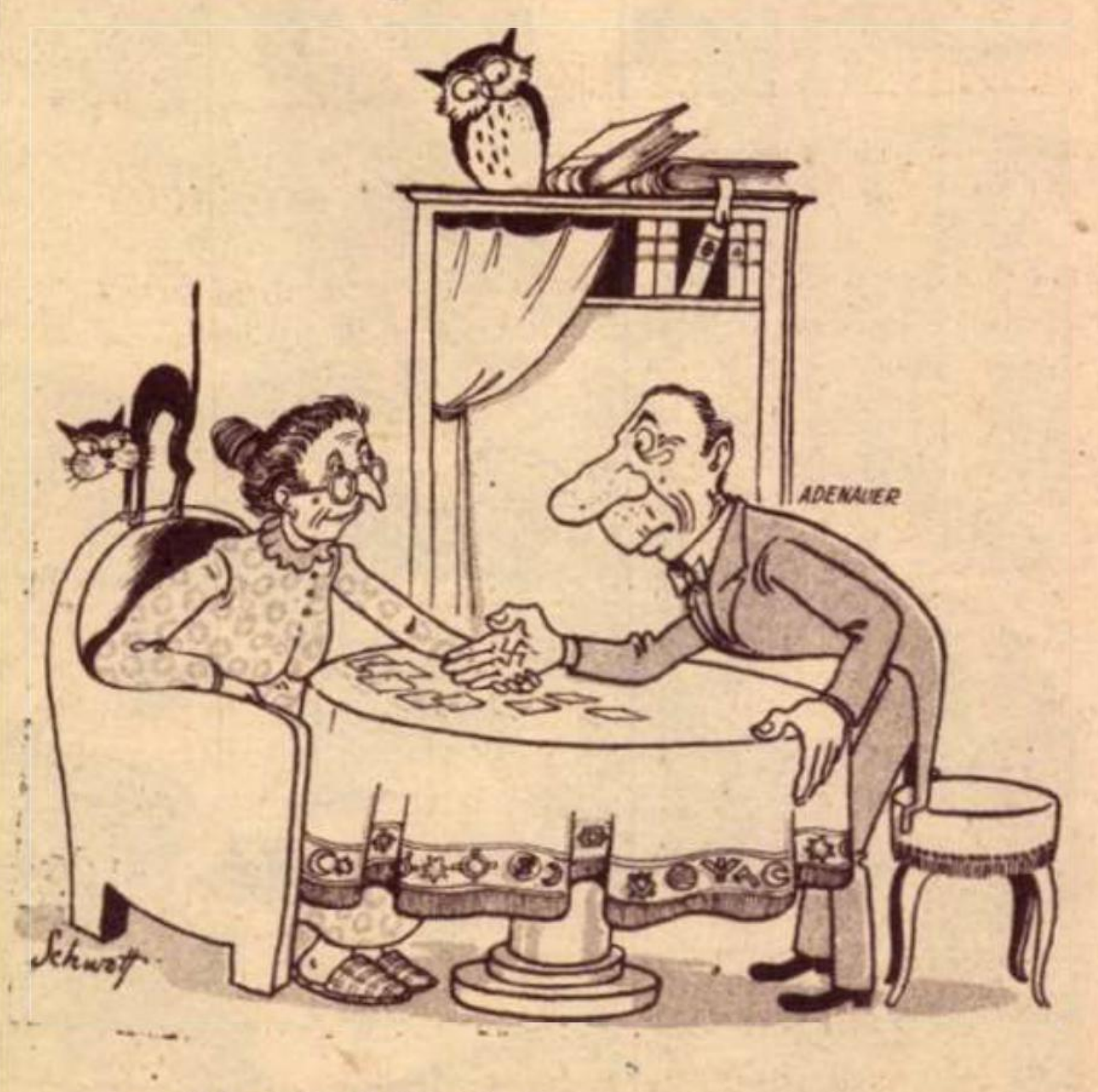

— Mi a foglalkozása?
— Nyugatnémetország kancellárja vagyok.
— És maga még kiváncsi a jövőjére?

* * *

A háziasszonyok panaszkodnak: nem elég sós a só!

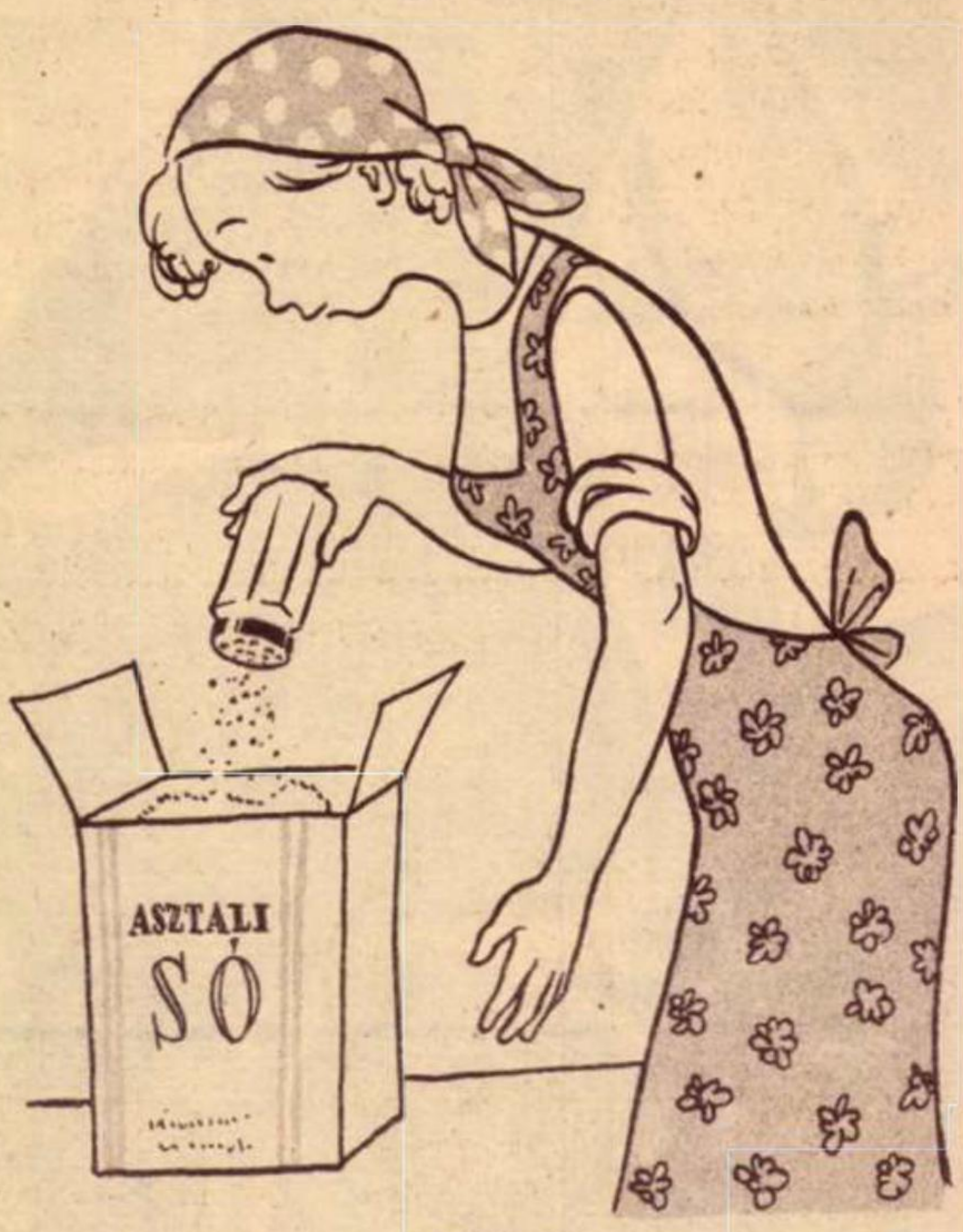

* * *

TŰZ a bürokratánál

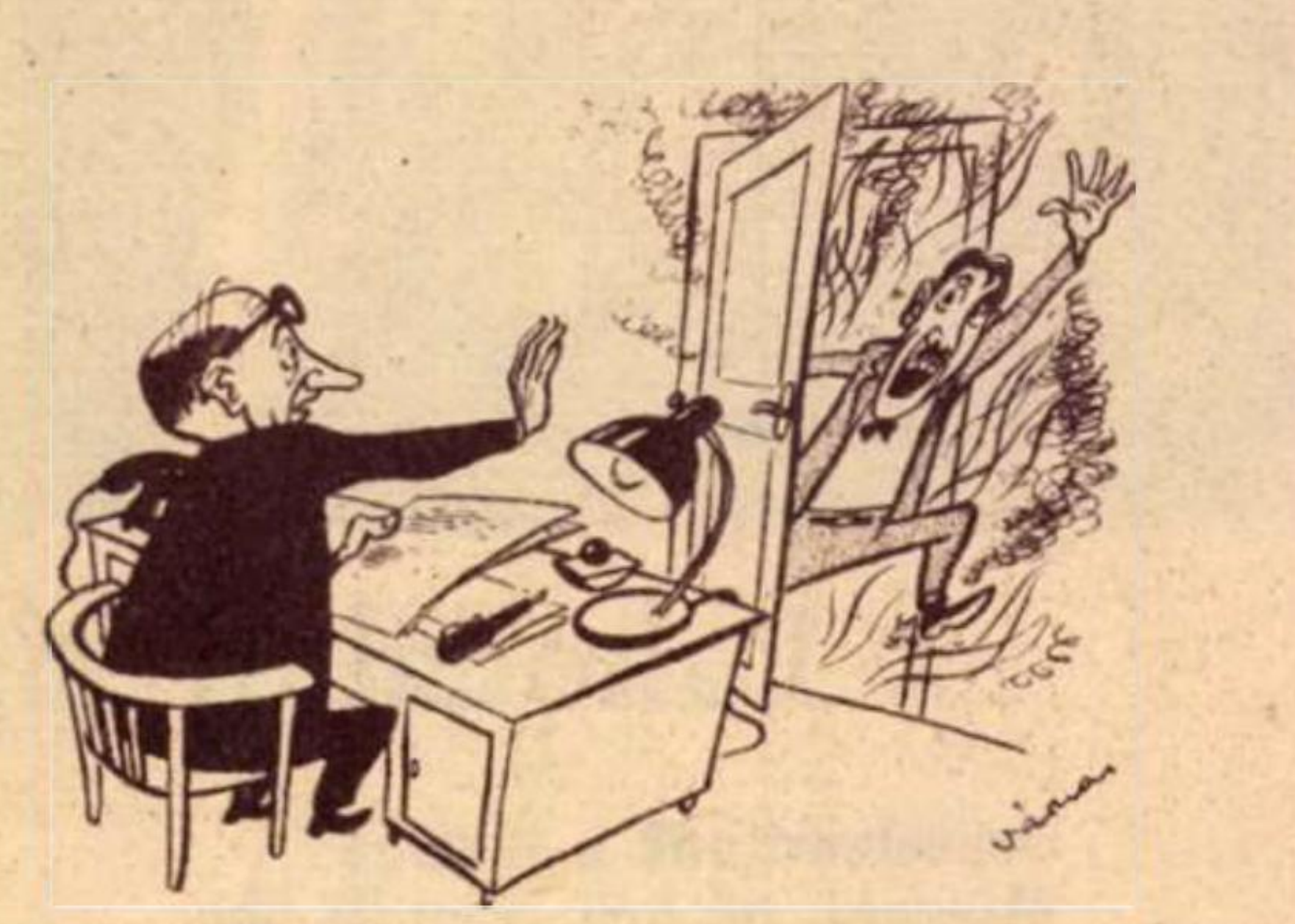

— Sajnálom kartársam... nem az én resszortom! Forduljon panaszával az épületkezelőséghez.

Üzenet a túlvilágra

Csongrád megyében történt. János bácsi beszélte, aki valaha uradalmi cseléd volt, s aki, mint annyi százezer, a földosztásnál az urasági földekből kapta meg a neki járó részt.

Szóval meghalt János bácsi legjobb barátja, Mihály, a hajdani urasági kocsis. Az egész falu csodálkozott, mikor a temetésen megjelent a volt uraság fia is. Csodálkoztak, de tudomásul vették.

Ám mindenkiben meghűlt a vér, mikor a „fiatalúr“ szétlökdösve maga előtt az embereket, ráborult a koporsóra, s óbégatni kezdett.

Ölelgette a koporsót, verte hozzá a fejét és szólongatta a megboldogultat:

— Mihály bácsi, kedves Mihály bácsi, ha „odaát“ találkozik az anyámmal, mondja ám el neki, hogy milyen világ volt itt azelőtt, s milyen világ van ma...

— Hát ezt már én sem hagyhattam szó nélkül, — mondja János bácsi. — Odamentem én is a koporsóhoz, megkocogtattam az oldalát s én is rákezdtem: Mihály, Mihály, kedves komám, keresd meg az én édesanyámat is. De el ne felejtsd megmondani neki, hogy milyen világ volt itt azelőtt, s hogy milyen világ van most!...

Csohány Gabriella

Ambrus bácsi meg a pipa

Öreg Kovács Ambrus olyan ember, akire azt szokták mondani (főképpen az asszony szokta mondani persze), hogy „soha ki nem megy a szájából a pipa“. „Hogy menne ki a szájamból“ — szokta erre válaszolni bölcsen Ambrus bácsi — „amikor nincs neki lába! Legfeljebb én vehetném ki, de bolond lennék, amikor annyira ízlik!“ A napokban megkérdezte tőle valaki:

— Mennyit dohányzik egy nap, Ambrus bácsi?

— Nem dohányzok én — felelte Ambrus bácsi. — Csak pipázok. A dohányzás, az a fiataloknak való.

— Mégis, hány pipa dohányt szív el egy nap?

— Hát az attól függ — felelte óvatosan Ambrus bácsi.

— Mitől?

— Hát például attól, hogy van-e dohány a földművesszövetkezeti boltban.

— Aha!

— Hát! Mert ha van dohány a földművesszövetkezeti boltban, akkor tíz-tizenöt pipa dohányt szívok el egy nap, de ha nincs dohány a földművesszövetkezeti boltban, akkor elszívok huszonöt-harmincat is...

— Hogyan? — hőkkent meg a kérdező.

— Hát úgy, hogy akkor át kell menni a szomszéd faluba dohányért, aztán hosszú az út, meg a kezem is fázik, hát egész úton pipázok...

McCarthy Bonnba utazik

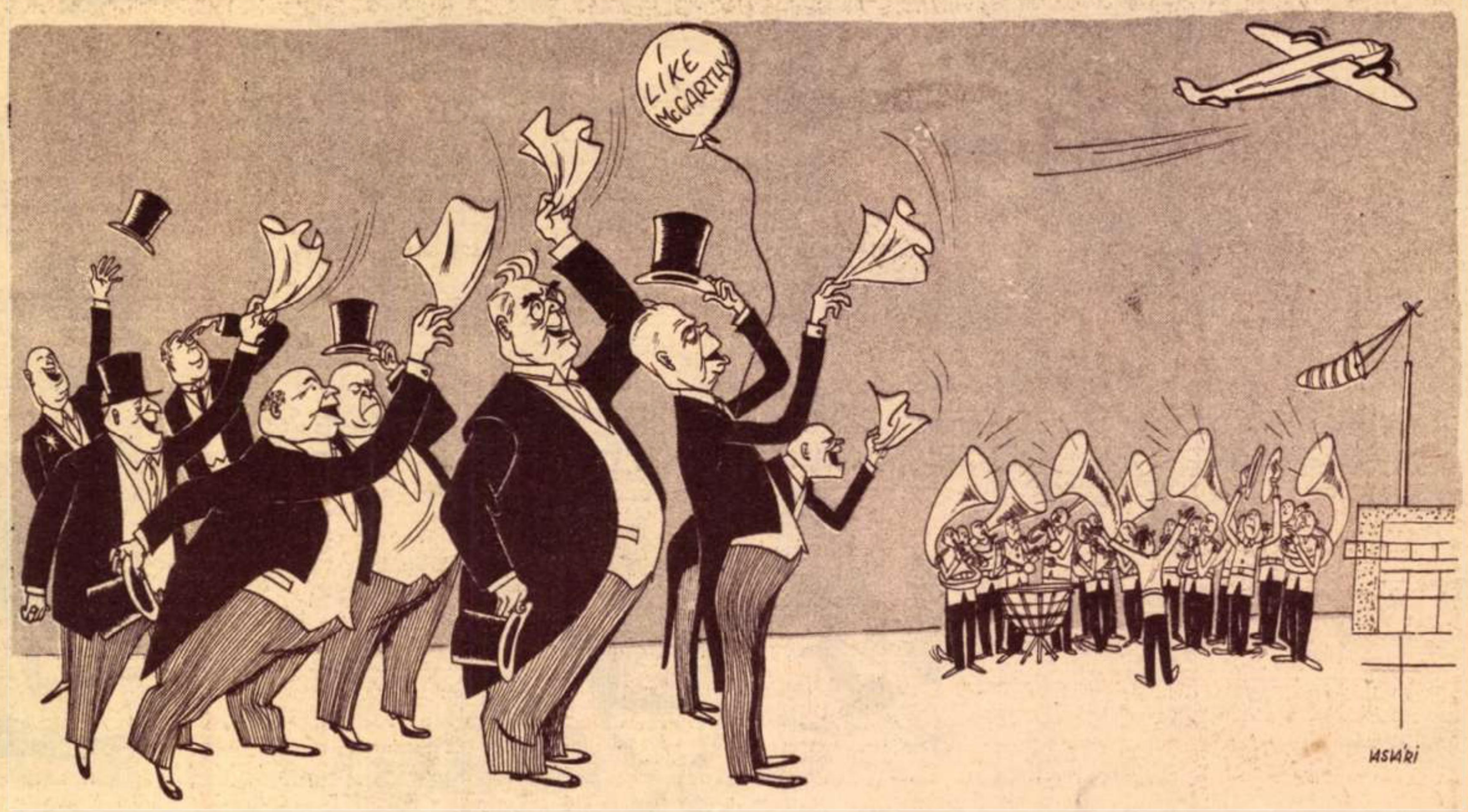

Eisenhower: Na végre! Néhány napig elnöknek érezhetem magam...

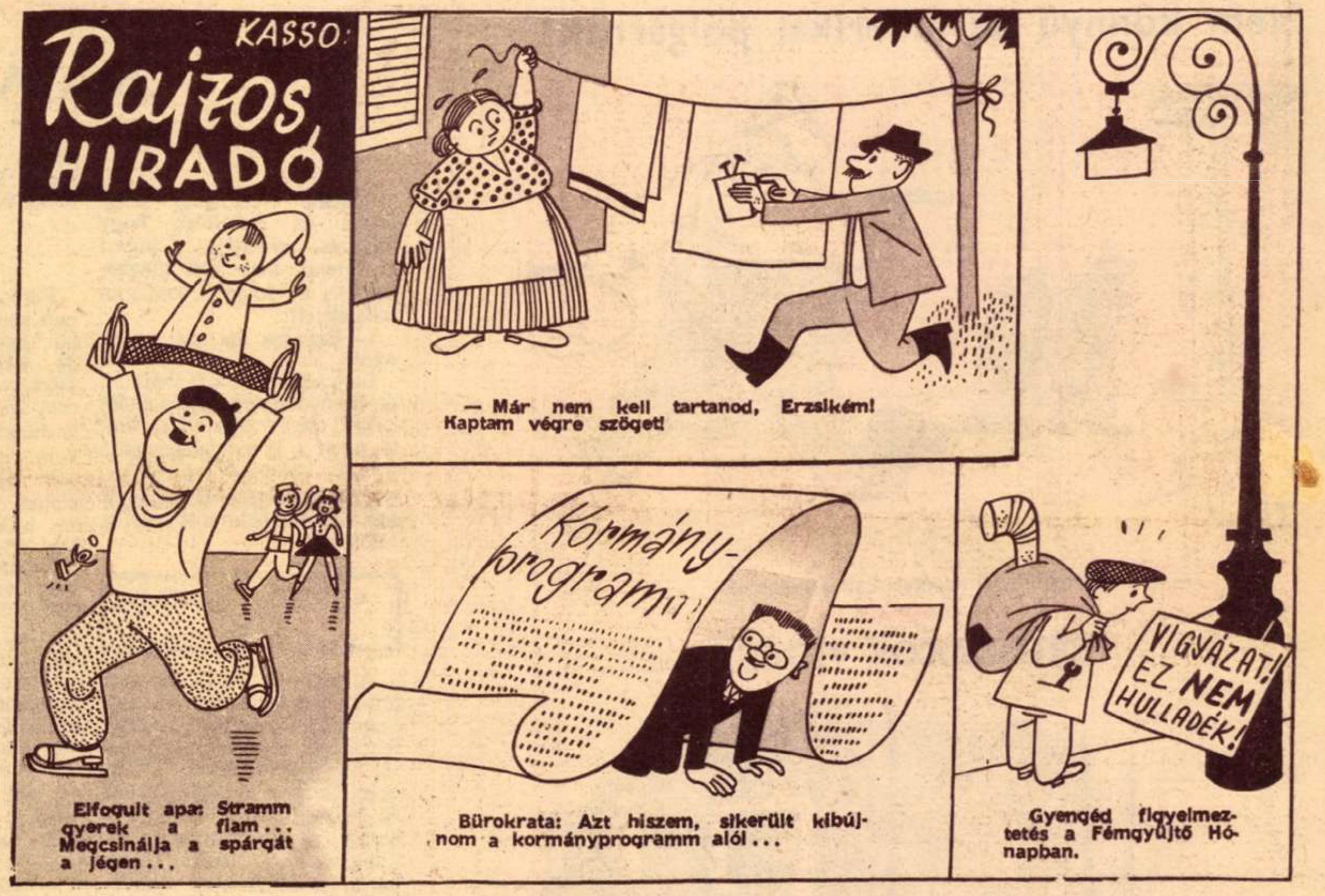
KASSO:
Rajzos HIRADÓ
Kormány-programm!
VIGYÁZAT! EZ NEM HULLADÉK!

Elfogult apa: Stramm gyerek a fiam... Megcsinálja a spárgát a jégen...

— Már nem kell tartanod, Erzsikém! Kaptam végre szöget!

Bürokrata: Azt hiszem, sikerült kibújnom a kormányprogramm alól...

Gyengéd figyelmeztetés a Fémgyűjtő Hónapban.

Igazán jogtalan kifakadás . . .

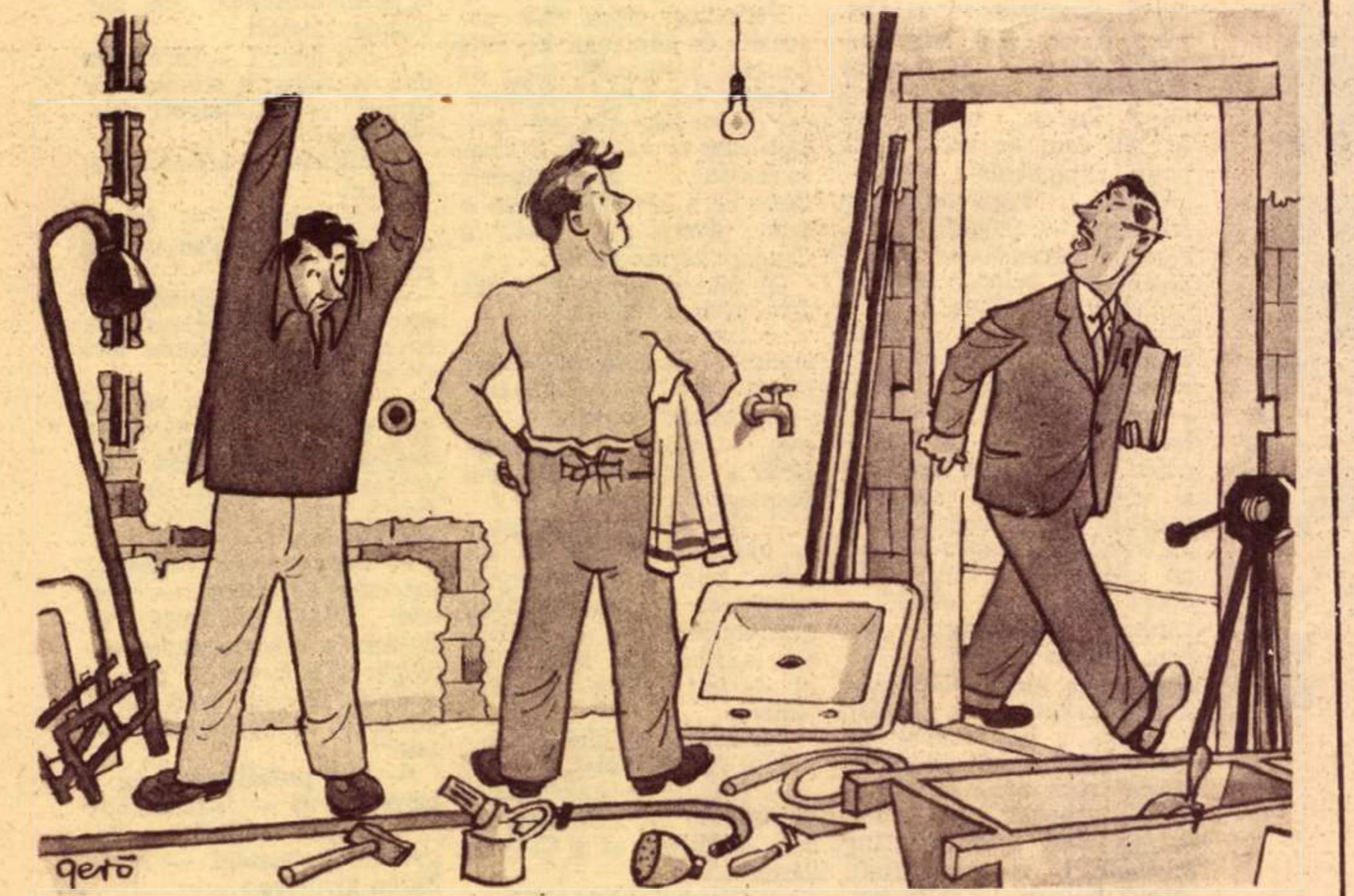

— Igazgató elvtárs, mégis csak képtelenség hogy a hóvégi hajrá miatt nem épül a mosdó...
— Mit lovagolnak mindig azon a hóvégi hajrán? Hó elején nem volt hajrá, és a mosdó akkor sem épült...

HETI KRÓNIKA

Változás

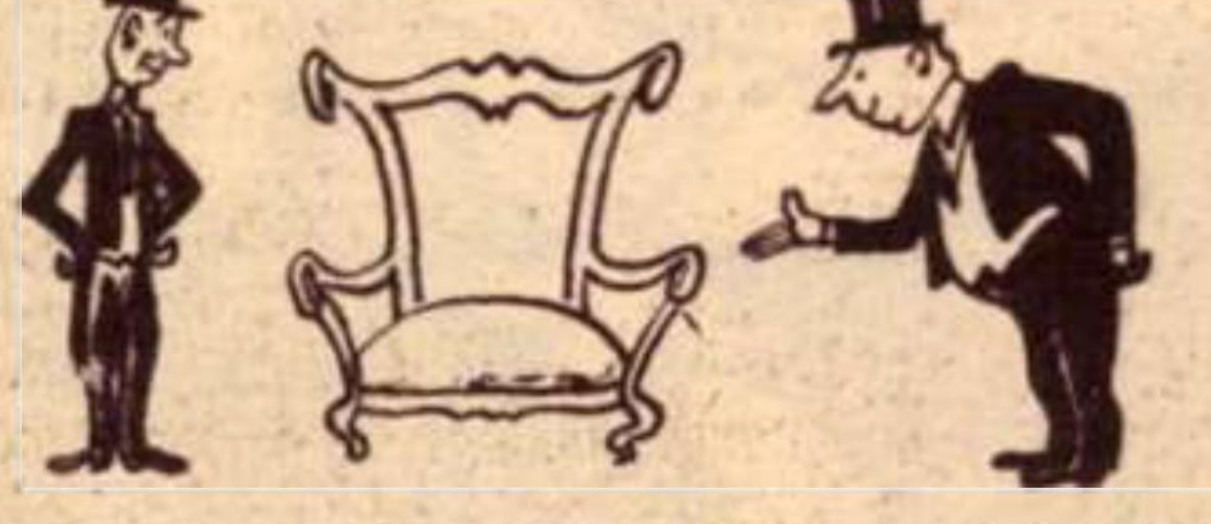

Gruber osztrák külügyminiszter helyére Figl volt szövetségi kancellár kerül. Hogy ez mennyiben jelent változást?

Ez körülbelül olyan, mint amikor a régi viccben vendégek jönnek és a mama felszólítja a két fiát, hogy váltsanak ruhát, mire öt perc mulva bejön a két fiú. „Hát ti mit csináltatok?“ — kérdi a mama. „Ruhát váltottunk“ — feleli az idősebbik. — „Most rajtam az ő ruhája van és rajta az én ruhám...“

*

Rademacher

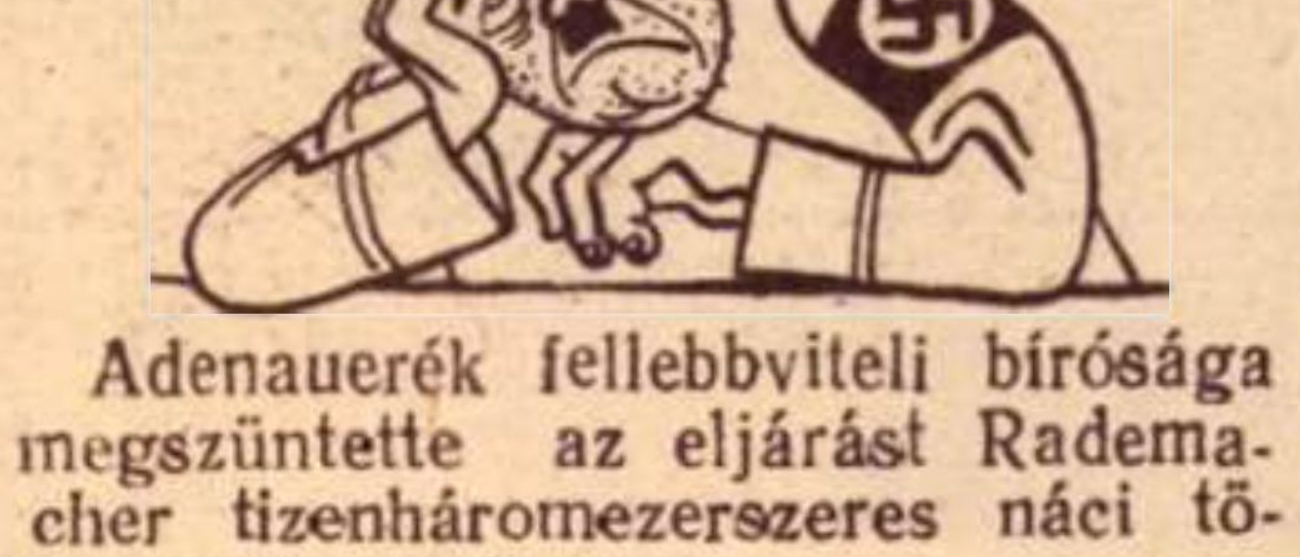

Adenauerék fellebbviteli bírósága megszüntette az eljárást Rademacher tizenháromezerszeres náci tömeggyilkos ellen.

Szegény, kezdheti elölről.

Adenauer és Krupp

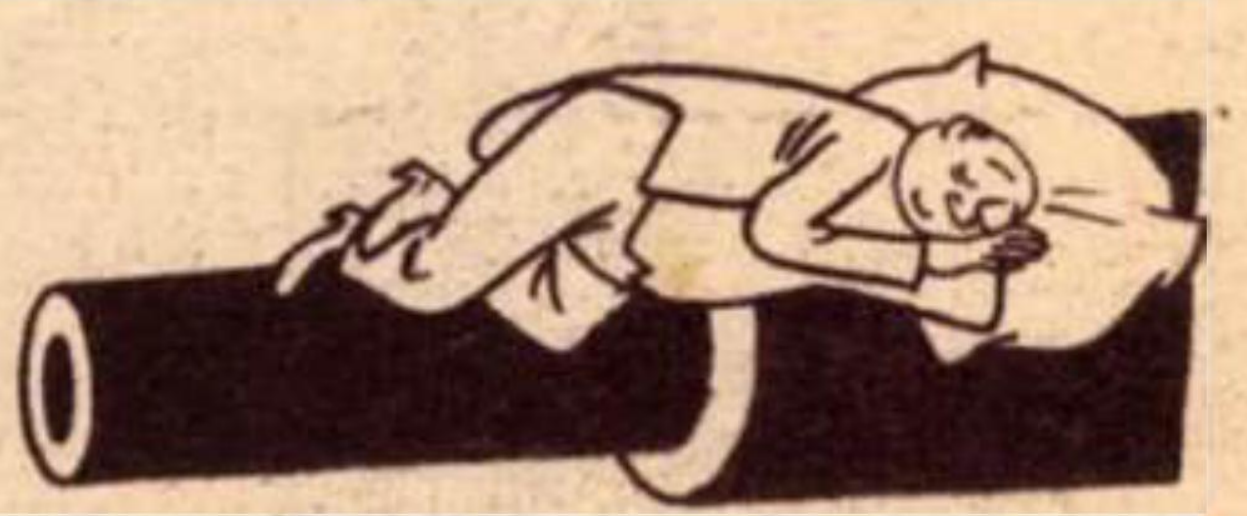

Adenauer Kruppék családi rezidenciájában hosszas megbeszélést folytatott az ágyúgyáros Alfred Krupp von Bohlen und Halbach háborús főbűnössel és fivérével, Berthold Kruppal.

Azért nem alhatnak nyugodtan a németek az ágyukon, mert Adenauernek az a célja, hogy Krupp keressen az ágyúkon.

*

A dánoknak sem kell

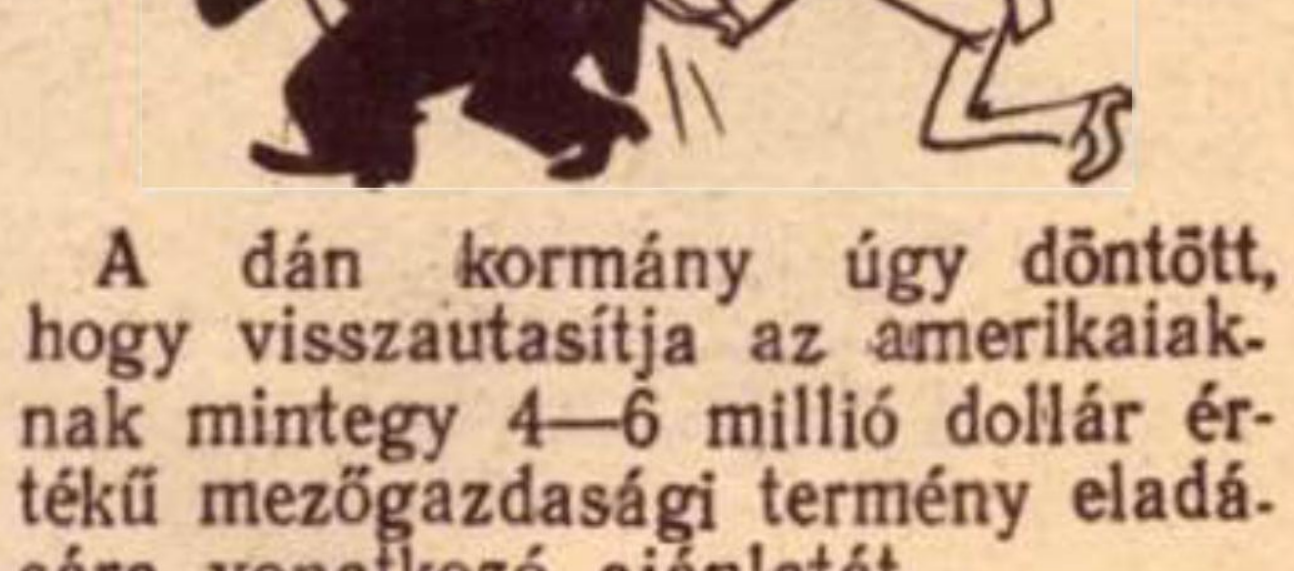

A dán kormány úgy döntött, hogy visszautasítja az amerikaiaknak mintegy 4—6 millió dollár értékű mezőgazdasági termény eladására vonatkozó ajánlatát.

A dánok is rájöttek, hogy aki Amerikától zabot vesz, elmehet azt Kukutyinba hegyezni...

A MARGATEI BESZÉD UTÁN

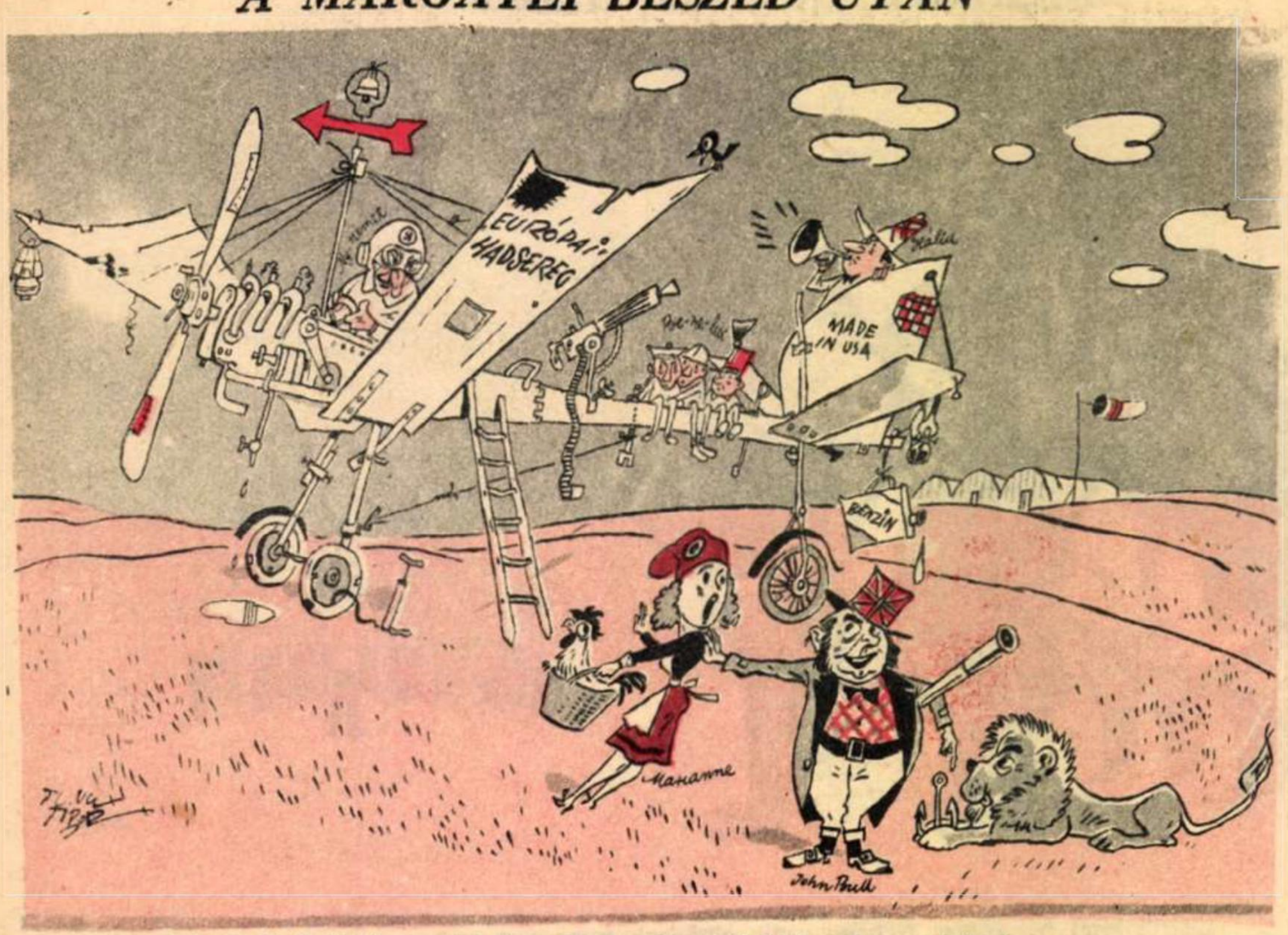

John Bull: Szállj be csak bátran Marianne, majd én leszek a szemtanú. .

Nagy a rendetlenség egyes öntődékben

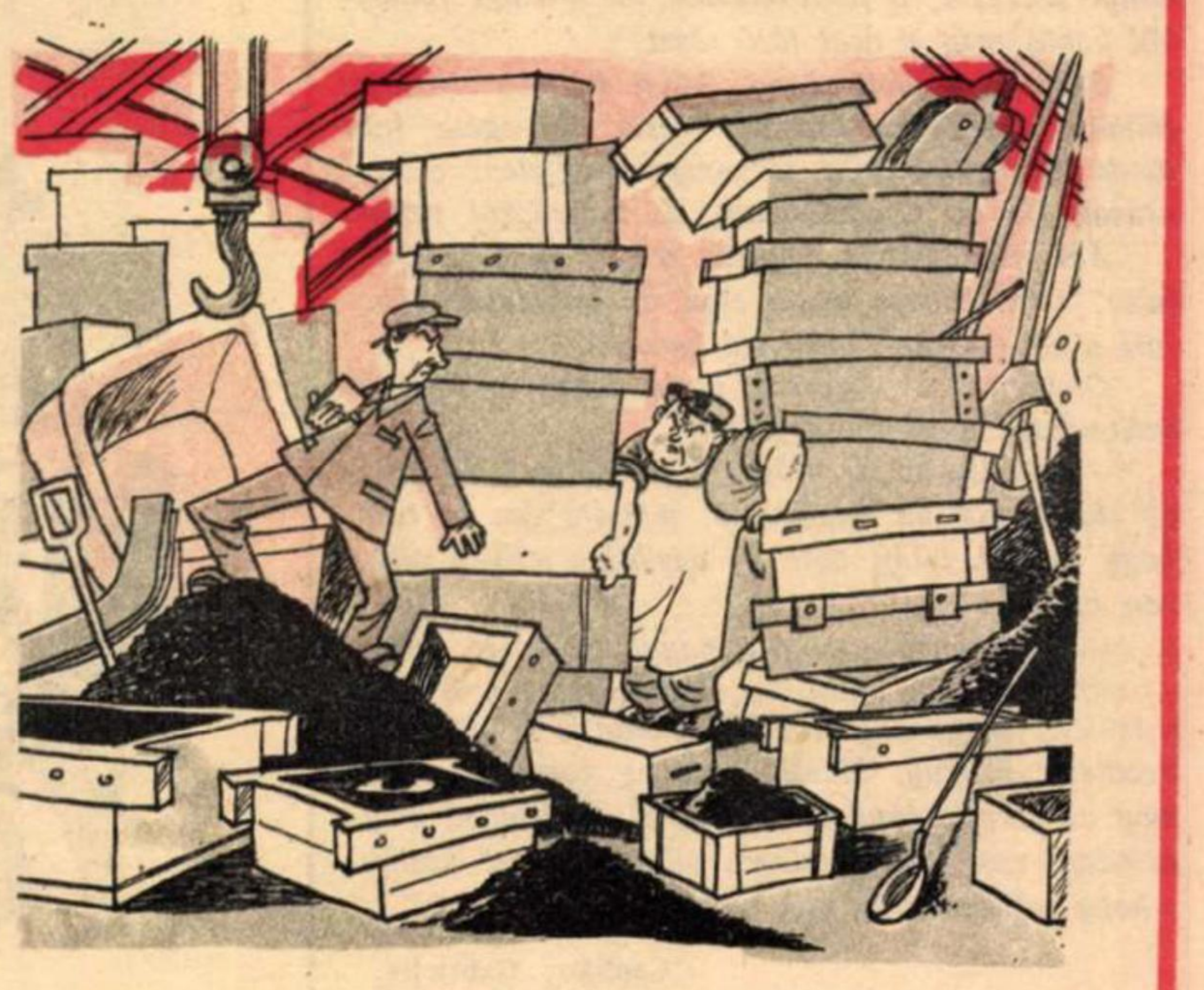

— Művezető szaktárs! Helyezzenek át az esztergaműhelybe, mert én itt nem férek el!

Nem könnyű az amerikai polgárnak!

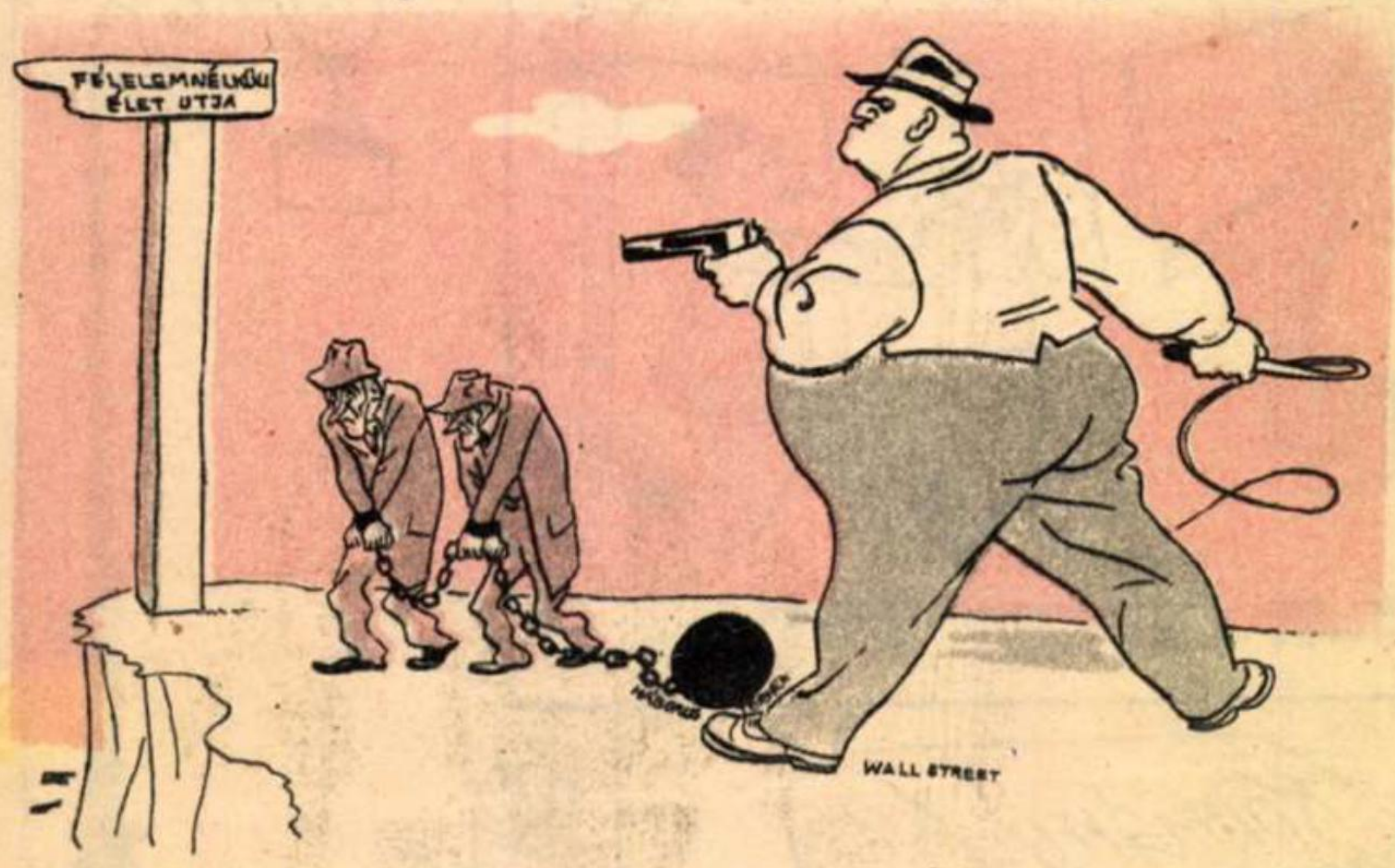

— Na látjátok! Ezen az úton kell haladnotok!

ERŐSZAKOS VIGÉC

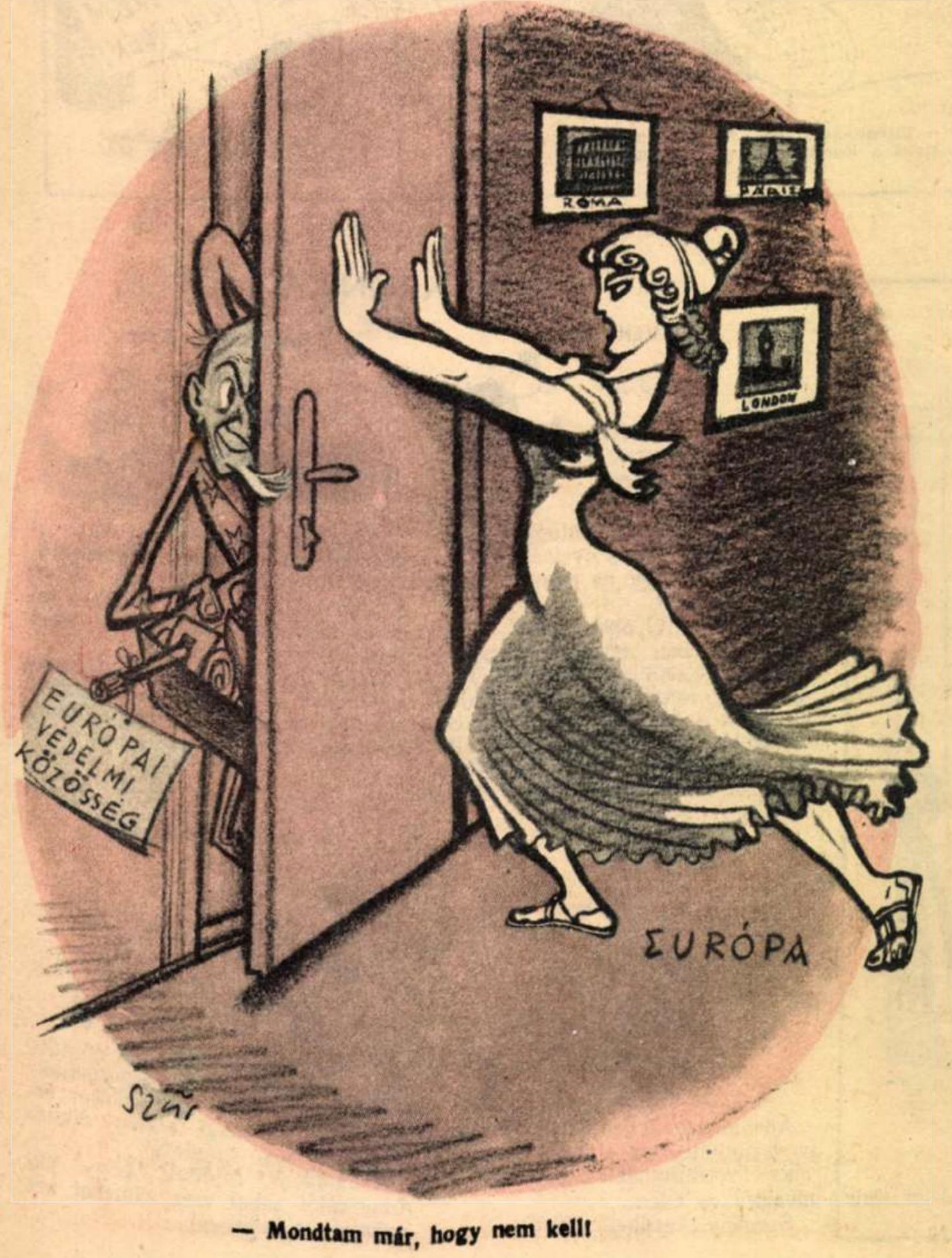

— Mondtam már, hogy nem kell!

CSUGARI KARTÁRSNŐ

I.

Amikor Peresztegi megkapta az értesítést, hogy ügyének előadója Csugari kartársnő, vele kell megbeszélnie a dolgot, boldogan fellélekzett:

— Ennyire hát már volnánk!

Legszebbik ruháját vette fel és hernyóselyem nyakkendőt kötött, mert mégis nő az illető, ugye, a jó megjelenés sose árthat. Dobogó szívvel kopogtatott be az ajtón, amelyiken zománctábla volt ezzel a felirattal:

CSUGARI ERZSÉBET
előadó

A pillanat alatt, amely a kilincs lenyomásától az ajtó megnyílásáig tartott, százféle lehetőség száguldott keresztül Peresztegi agyán. Lehet, hogy Csugari Erzsébet szőke és kékszemű; de lehet, hogy barna és feketeszemű; viszont az sincs kizárva, hogy barna és zöldszemű. Minden lehetséges. Lehet, hogy rövid haja van és lehet, hogy hosszú. Lehet, hogy egészen fiatal és lehet, hogy már nem egészen fiatal. „Annyi baj legyen" — legyintett Peresztegi gondolatban nagylelkűen. Az is lehet, hogy magas, nyulánk; de az is, hogy alacsony és molett. Lehet, hogy kedves, meleg althangja van; de az is lehet, hogy csengetyűző szoprán. „Hiszen végeredményben mindegy" — szögezte le Peresztegi a gondolatsor befejezéseként és belépett Csugari kartársnő szobájába. A szoba azonban üres volt. „Talán kiment egy pillanatra" — tűnődött Peresztegi. — „Hisz emberek vagyunk és az embert kihívhatják egy pillanatra..." A másik szobából, a nyitott ajtón keresztül azonban mély basszushang hallatszott: „Csugari elvtársnő házon kívül van!" „És mikor lesz házon belül?" — kérdezte Peresztegi. „Azt nem lehessen tudni" — felelte bölcs megfontoltsággal a basszushang. — „Talán holnap...". Kis szünet támadt, amely alatt ki-ki azt gondolhatta, amit akart. A szünet azonban nem tartott sokáig, mert a basszushang továbbfűzte a gondolatait: „Vagy holnap... vagy holnapután... vagy azután... vagy a jövő hét valamelyik napján... Tessék telefonon megérdeklődni..." „Egy nap nem a világ" — vigasztalta magát Peresztegi. — „Vajjon szőke vagy barna?"

II.

Peresztegi másnap telefonon kereste Csugari kartársnőt, harmadnap is telefonon, de háromszor; negyednap személyesen, ötödnap telefonon. De hiába, mert Csugari kartársnő vagy házon kívül volt, vagy házon belül volt. Ha házon kívül volt, akkor házon kívül volt, ha házon belül volt, akkor értekezleten volt, vagy az osztályvezetőnél volt. Közben álmodott is róla Peresztegi; összesen háromizben. Az első két alkalommal szőkének, kékszeműnek és nádszálkarcsúnak álmodta, a harmadik izben pedig molettnek, idősnek és festettkörműnek; de ekkor már nagyon haragudott rá. Reggelre kelve meg volt róla győződve, hogy a harmadik álma tükrözte leghívebben a valóságot; haragosan telefonált:

— Csugari kartársnőt kérem! Már századszor keresem!

— Ha százegyedszer keresi, akkor se tudom adni, mert házon kívül van! — felelte egy ingerült női hang.

Peresztegi ekkor már púposnak és sántának képzelte Csugari kartársnőt; hogy az ingerült női hang tulajdonosát minek képzelte, azt talán felesleges is vázolni. A megszokottság gépiességével ment be a hivatalba; nem a saját hivatalába, hanem a Csugari kartársnőébe.

Öt órakor egy súlyos kéz nehezedett a vállára.

— Itten ám nem lehet aludni — közölte vele bizalmasan egy mély férfihang.

— Csugari kartársnőt várom — mondta Peresztegi, ismét a megszokottság gépiességével.

— Azt hiába várja, mert az házon kívül van — közölte vele a hivatalsegéd, ugyancsak a megszokottság gépiességével. — És különben is, itten nem lehet aludni — tért vissza az előző témára.

Peresztegiben hirtelen felvillant egy gondolat.

— Mondja — hajolt közel bizalmasan a hivatalsegédhez. — Milyen az a Csugari kartársnő?

— Csugari kartársnő? — felelte elgondolkozva a hivatalsegéd. — Hát... a Csugari kartársnő... az házon kívül van!

Nagyot szívott a cigarettájából.

— Vagy értekezleten — tette hozzá elgondolkozva.

III.

Peresztegi most már éjjel-nappal Csugari kartársnőről álmodott. Látta már seprőnyélen lovagló boszorkánynak és látta erdei tündérnek; látta loknis bakfisnak és látta pápaszemes nagymamának. Minden gondolatát Csugari kartársnő foglalta le. Ötpercenként vette fel a telefonhallgatót és ábrándosan mondta:

— Az Erzsikét kérem...

Mert már csak így nevezte. Úgy érezte, hogy a köztük fennálló kapcsolat jogot ad neki erre.

— Az Erzsike házon kívül van — hangzott a drót tulsó végéről.

Peresztegi a tenyerébe hajtotta a fejét.

— Az is lehet, hogy barna, filigrán és egy anyajegy van a halántékán, — ötlött fel hirtelen benne és ez egy kissé megnyugtatta.

IV.

Tegnap találkoztam Peresztegivel. Nyugodtnak, kiegyensúlyozottnak, sőt boldognak látszott.

— Mi újság? — kérdeztem tőle. — Sikerült érintkezésbe lépned végre Csugari kartársnővel?

— Sikerült — bólintott Peresztegi.

— Nagyszerű! — örvendeztem. — És van valami eredmény?

— Hogyne — bólintott Peresztegi. — Megszerettük egymást. A múlt héten volt az esküvőnk...

— Gratulálok! — ráztam meg a kezét. — Ez aztán nagyszerű! Két legyet egy csapásra! Feleséget is szereztél, meg az ügyed is el van intézve!

— Dehogy van elintézve! legyintett Peresztegi. — Egyszer beszéltem neki az ügyemről, akkor elkezdett zokogni: „Te Lajos, te nem is szeretsz, te csak azért vettél el, hogy az ügyedet elintézzem!"

— Hát próbálkozz meg a helyettesénél — tanácsoltam.

— Ugyan kérlek! — legyintett Peresztegi. — Az is házon kívül van...

Lemondóan tette hozzá:

— Különben sem vehetem feleségül az egész hivatalt...

(g. m.)

Meglepő fordulat DISZNÓÖLÉS IDEJÉN

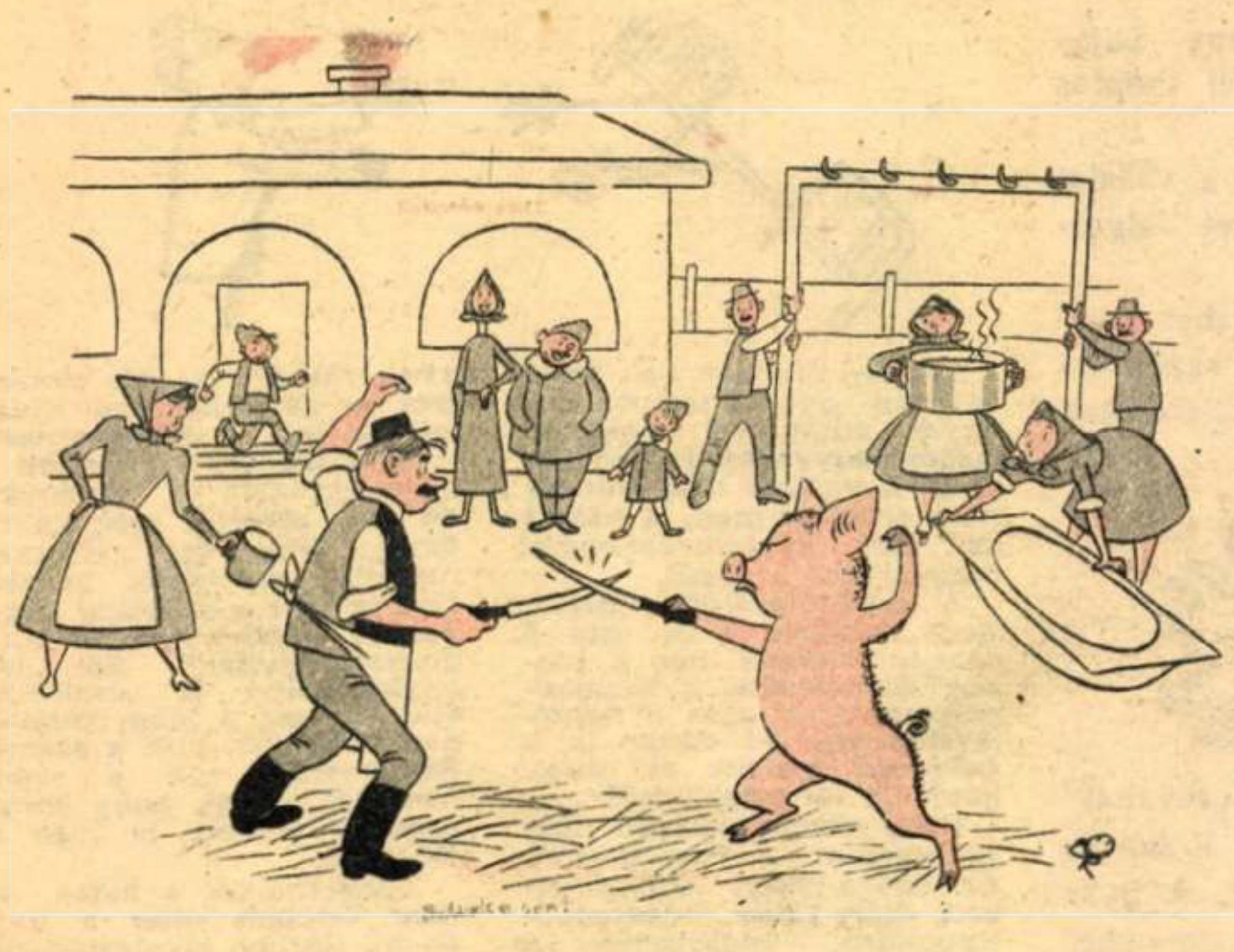

Anglia személygépkocsikat szállít Kínába

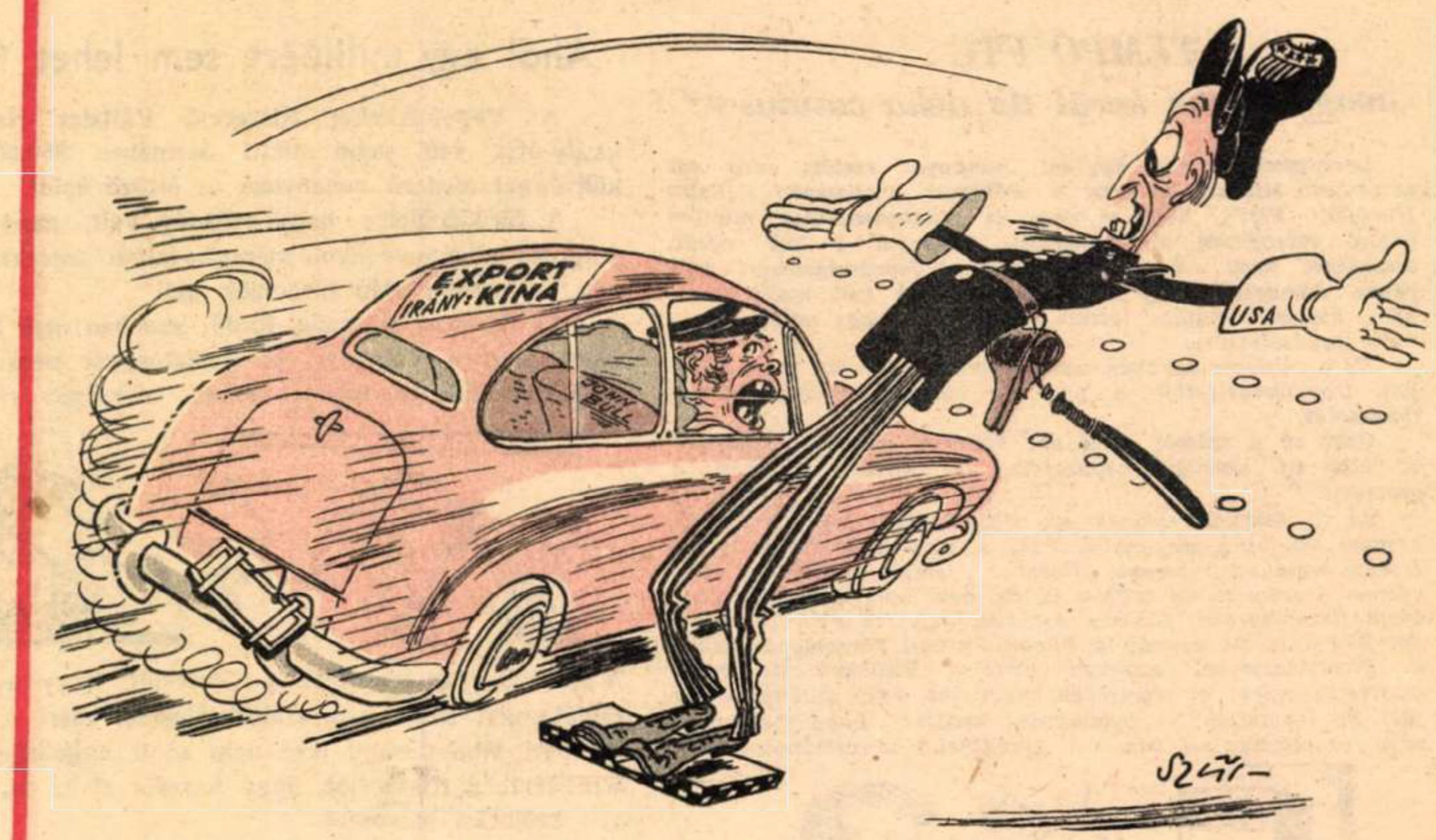

Uncle Sam: Hé! Nem látja, hogy tilost mutatok?!
John Bull: Sok a szöveg apám! Dohányra van szükségem!

ÚJ DIVAT: A „CUCC"

Este, amikor hazaértem, azt mondtam a feleségemnek:

— Reggel figyelmeztess, nehogy itthon hagyjam az aktatáskámat! Reggel nyolckor fontos iratokkal kell a minisztériumban jelentkeznem.

— Még a te cuccod is az én gondom legyen? — mérgelődött a feleségem. — Ha nem felejtem el, szólok.

Csengettek. A szomszédék kislánya hozta be iskolatáskáját.

— Ne tessék haragudni, megyek az udvarra játszani. A mama nincs itthon. Itthagyhatom addig a cuccomat?

Vacsorát kértem. Feleségem még mindig dühös volt:

— Hagyj békén, ki kell rámolnom a spájzból a sok felesleges cuccot. Majd később kapsz enni!

A telefon csenget. Csopaki, a kartársam telefonált:

— Nem zártad el véletlenül az íróasztalodba a cuccomat? Sehol sem találom. Benne van a pingpong felszerelésem. Most nem mehetek edzésre.

Megmondtam, hogy nem láttam a cuccot. Vacsoráztam, azután egy csomó könyvet tettem az éjjeli szekrényre. Majd kiválasztok egyet, amely mellett jól el lehet aludni, — gondoltam.

Feleségemnek ez sem tetszett:

— Ne rakd tele az éjjeliszekrényt azzal a cuccal. Levered a kislámpát.

Mérgesen aludtam el. Napoleonnal álmodtam. Harsányan kiáltott katonáira:

— Minden közlegény a cuccában hordja a marsallbotot!

Ezután Kolumbus Kristófot pillantottam meg, aki utasította legénységét, hogy először a cuccot rakják ki és csak azután fedezzék fel Amerikát.

Szolimán szultán is megjelent előttem. Egy láda ajándékot hozott néki egy meghódolt város küldöttsége:

Szolimán összeráncolta homlokát:

— Azt hiszitek, hogy ezzel a cuccal kiszúrjátok a szememet? Hol vannak a város legszebb lányai?

Ezután felébredtem. Késő volt, rohantam a minisztériumba.

— Hol az a fontos irat?

Kinyitottam a táskát. Iskolakönyvek, kézimunka és megszáradt vajaskenyér volt benne. Véletlenül a szomszédék kislányának cuccát hoztam el.

Palásti László

Legyenek szívesek sajnálni...

…Szóval ezt a Hegedűst áthelyezték… Ebben az évben már ő a harmadik osztályvezetőm… Az egyiket leváltották, mert valami komoly bibi volt a multjában, a másodikat elhelyezték a Főközpontba és most íme a Hegedűst is…

Hát ezt nem lehet kibírni… Nem akarom visszasírni a régi, jó időket, de amikor a Pántlikabodorító kft-nél dolgoztam, közel húsz évig, mindig a Roboz úr volt a cégvezetőm… Egészen ifjonc voltam még, amikor bekerültem a céghez… Roboz úr észre sem vett, átnézett rajtam és ha köszöntem neki, csak annyit mondott, hogy: …napot! És mégis, hogy megkedvelt engem, nem azért mondom…, Kitüntetett a bizalmával… Igaz, hogy én igyekeztem is… Mindig azt mondogattam neki, hogy a Weiss Fülöpnek kellene az ő helyébe lenni és neki, mármint Roboz úrnak, kellene a Weiss Fülöp helyében lenni, ekkora tudással… Ilyenkor mindig mosolygott, — jólesett neki, amit mondtam, — és így válaszolt: „Podlevácz, maga csak dolgozgasson szépen!"… És én dolgozgattam szépen… Igyekeztem persze mindenben a kedvében járni, de akkor érdemes is volt kérem, mondom, hogy a Roboz úr húsz éven keresztül a főnököm volt… En jöttem be elsőnek a hivatalba és én mentem el utoljára… Aztán az évek hosszú során ugyanolyan kecses kis pocakot eresztettem, mint a Roboz úrnak volt, ugyanúgy a homlokomra toltam a szeműveget, mint ő… A portásnak én is azt mondtam, hogy: …napot!… Mondom én mindent megtettem, hogy megkedveljen és ő kérem, nyugodt lelkiismerettel mondhatom, nagyonis megkedvelt…

De most? Most nem úgy van, mint régen!… Húsz évig együtt Roboz úrral… Most a főnökök jönnek-mennek, mintha népvándorlás lenne… Jött a Szemes az év elején… Allandóan kihajtott ingben járt, még télen is, és olyan kurtán-furcsán beszélt az emberekkel. Kedvenc szavajárása az volt, hogy: a jóanyját neki!… Kérem én mindent megpróbáltam, hogy megkedveljen… En is kihajtott ingben jártam a télen… Persze szereztem is egy jó influenzát, egész télen betegeskedtem, de nem törődtem vele… Allandóan ott sürögtem körülötte, még a gondolatát is kitaláltam… Úgy kezdtem beszélni, mint ő… Csodálkozott is a feleségem, szegény kis Elzám, amikor azt mondtam, hogy: jóanyját neki! Aztán mikor végre kitüntetett bizalmával és azt mondta nekem, hogy a jobbkeze vagyok… puff neki… akkor elhelyezték!

Jött a… hogyishívják… a Török… Mindent kezdhettem elölről… Ennek olyan kis bajuszkája volt és nagyon szerette a nőket… olyan Don Juan volt kicsiben… Minden nap más nyakkendőt vett, folyton dudorászott, még munka közben is, — nem tudom mit szólt volna hozzá a Roboz úr, — és minden dalt tudott kívülről… Nos, mit tehettem volna mást, én kis bajuszkát növesztettem, majdnem úgy sikerült, mint az övé… Allandóan azt mondogattam neki, hogy: „nono Török kartárs, ne is tagadja, ma randevúra megy…" Mire ő mindig elnézően mosolygott… Tessék elképzelni, még dudorásztam is, az én botfülemmel kérem…

De ő sem maradt sokáig… A Hegedűs került a helyére. Ez meg pechemre sportember volt.. Atléta… Természetesen futottam, ugrottam, — az én koromban! — hogy a kedvébe járjak… Jó ember volt… Végül annyira megkedvelt, hogy mindig velem beszélte meg a vasárnapi sporteredményeket… De kár volt strapálnom magam! Mégis a Roboz volt az igazi, az legalább húsz esztendeig úgy állt a posztján, mint a cövek…

Most hallom, hogy az új főnök holnap hivatalba lép… Hát én ezt már nem bírom sokáig… Annyit tudok az új osztályvezetőmről, hogy Csokrosinak hívják, és szenvedélyes filatelista… Hát nem borzasztó kérem?… Nekiláthatok a bélyegnyalásnak…

Mikes György

A TRIUMVIREK

Eden mellett két új miniszter működik.

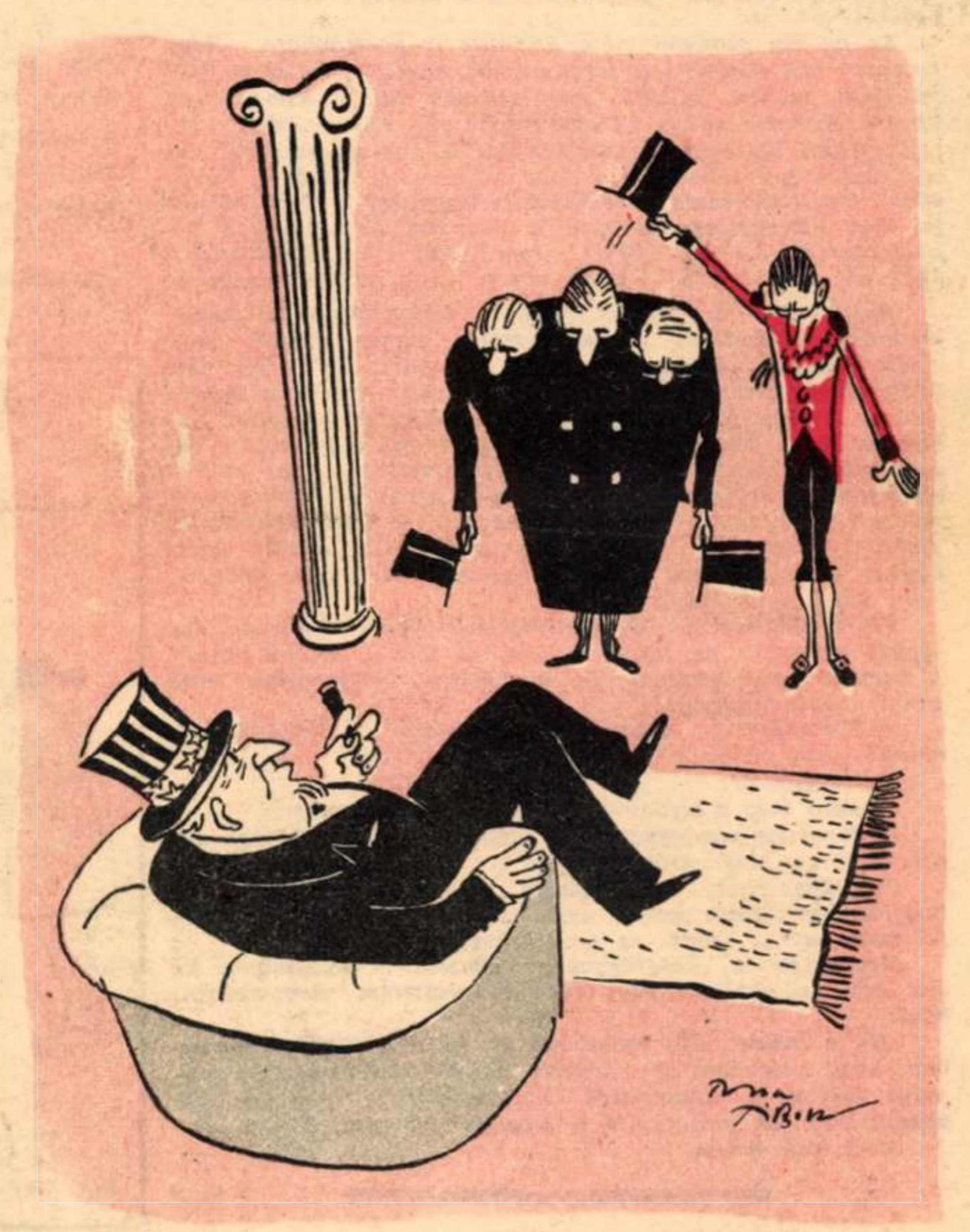

Bemutatkozás a főnöknél.

A róka nem dőlt be

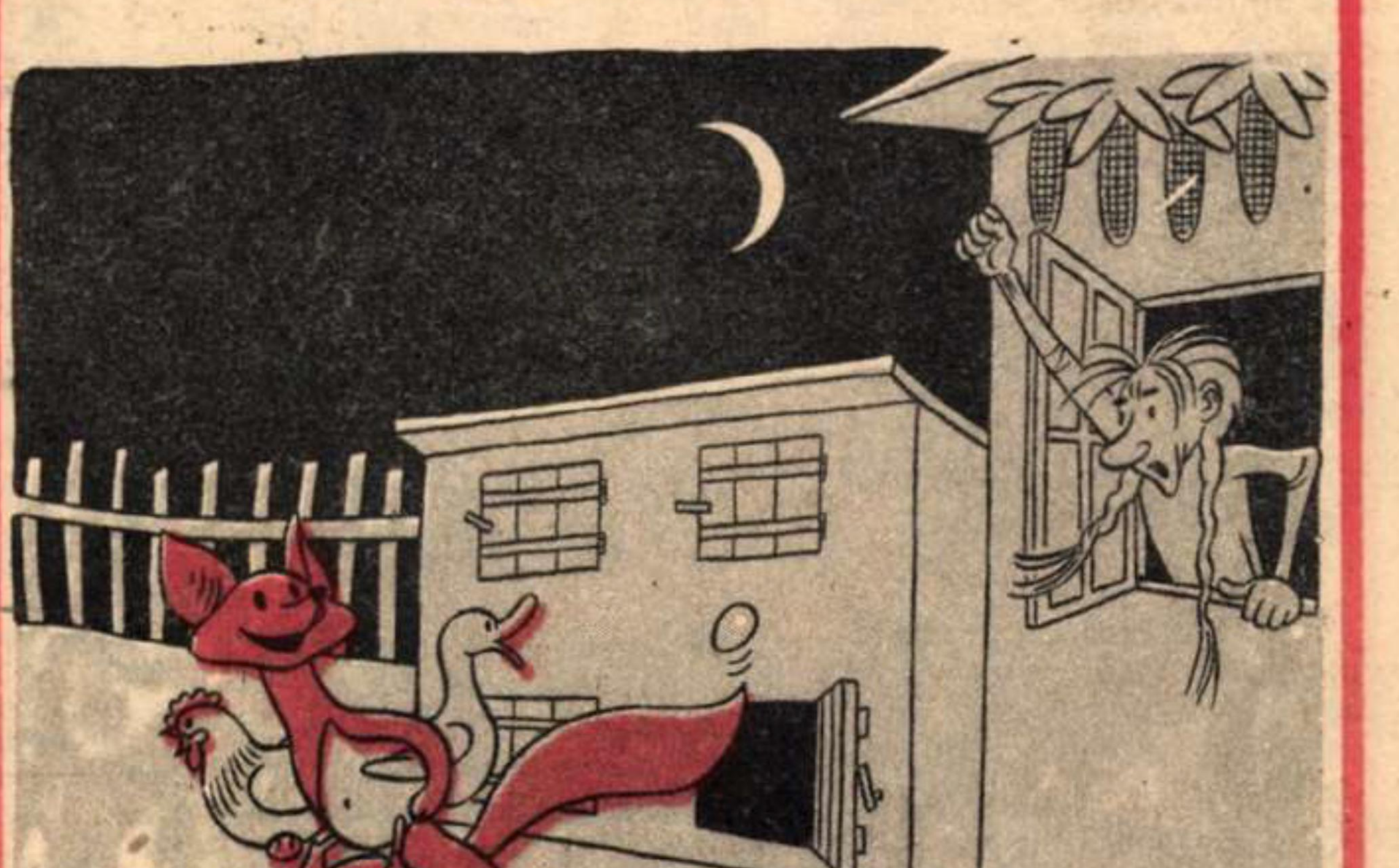

— Röhögnöm kell, Sára néni azt mondta a tanácsnál, hogy nincs beadnivalója…

LE A BÜRÖKRÁCIÁVAL!

TEMPÓ FTC . . .
avagy: mibe kerül tíz deka cosinus φ?

Leegyszerűsítették. Egy-két hónappal ezelőtt még azt az érthető eljárást követte a Fővárosi Díjbeszedő Vállalat (röviden: FDV), hogy a gáz- és villanyszámlázó minden hónap másodikán meglátogatott, leolvasta a két mérőt, összeadott négy számot és átvette a fogyasztásomért járó pénzt. Jómagam pedig előre tudtam, mit kell majd fizetnem, hiszen bármikor láttam az órámon, hogy addig menynyit fogyasztottam.

Ez a módszer azonban nyilván bonyolult volt, mert újabban leegyszerűsítették a gáz- és villanyfogyasztás fizetési rendszerét.

Csak az a számla, csak azt tudnám feledni! . . . Amikor az első új számlát megnéztem, azt hittem, káprázik a szemem.

Az új számlán elsőnek egy ifjúkoromból jólismert betűcsoport villant a szemembe: FTC . . . régi tapsorkánok, forró tribün hangulat: „tempó, eftécé! . . . tempó, eftécé! . . .” Kerestem a számlán az MTK-t is, de nem volt rajta. Türelem, majd decemberben. Láttam azonban helyette FTA-t, FTD-t, sőt ZTF-t is. Ez nyilván a Zuglói Futball Társaságot jelenti.

Elmélázásomból azonban hirtelen kizökkentem: miért fizettetik velem a régesrégen megszűnt FTC villanyszámláját? Ez lehetetlen, — gyanakodni kezdtem, hogy mégsem a régi futballcsapatról van szó. Gondosabb tanulmányozás alá vettem a számlát, arra gondoltam közben, hogy ma már nagyon helyesen, a törvényeket és rendeleteket is olyan nyelven, oly közérthetően fogalmazzák, hogy az állam minden polgára egyszeri olvasásra felfoghassa, — hiszen az ő ügyéről van szó.

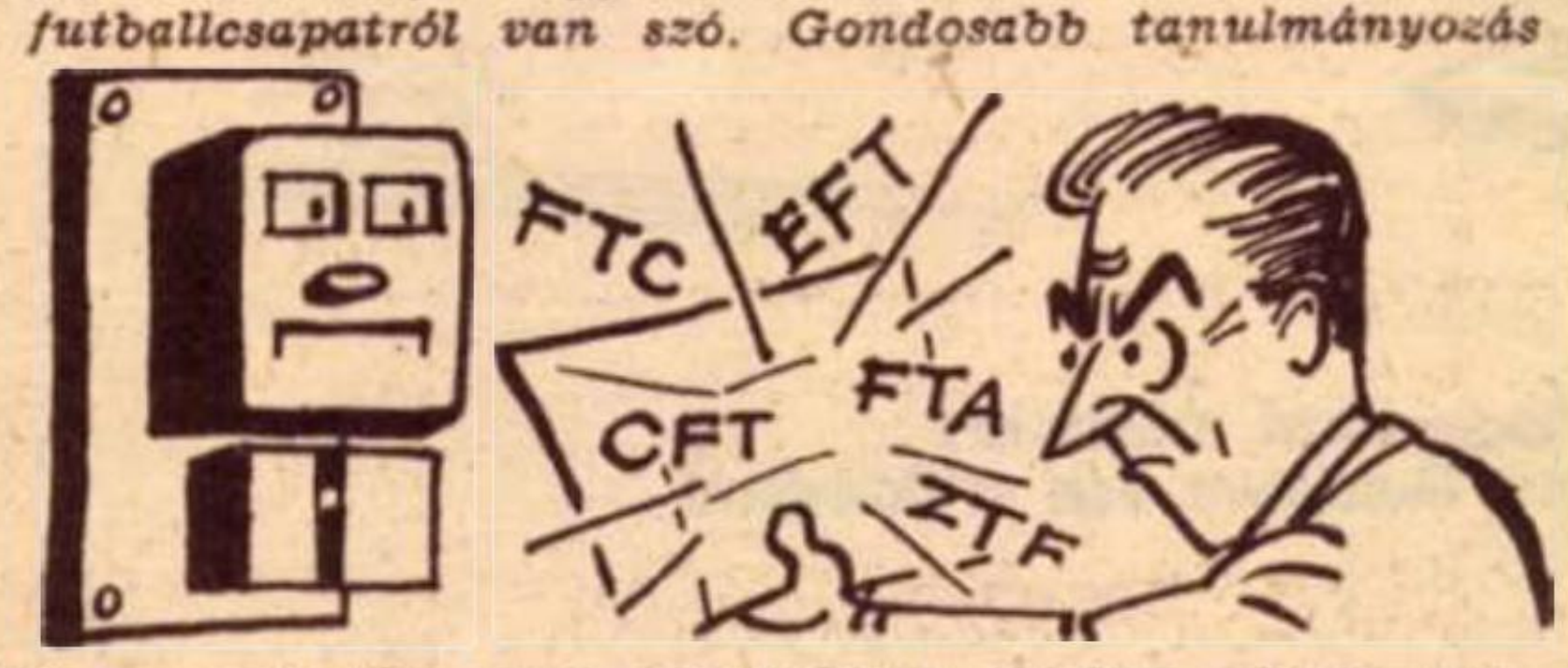

Ez az elv azonban nem érvényes a gázszámlára. Hogy mennyit kell fizetnem a fogyasztásért havonta, — ez a FDV felfogása szerint nyilván nem tartozik rám, nem az én ügyem. Érthető számla helyett betűsorok, számoszlopok megfejthetetlen halmazát nyujtották át. A jelmagyarázatból pedig olyasmiket tudok meg, hogy a „— —” jelzés a mérőállás, (de a leolvasás időpontját is ilyen jel mellett közlik; mi lesz, ha egyszer véletlenül a dátumot hozzáadják a fogyasztáshoz? . . .) az „FTC”, vagy „CFT” a „gázkészenléti díj”, az „EFT (FTE)” pedig cos φ és a teljesítményfelár!

Aznap éjjel álmomban rémülten szaladgáltam az utcán, ismerőst ismeretlent megállítottam, hogy fejtse meg, miért fizettem ezúttal 85 forint 30 fillért és miért nem nyolcvanegyhuszat, vagy nyolcvannyolctizet? Valaki a Meteorológiai Intézetre hivatkozott, más a termelési görbéket emlegette. Volt, aki kifejtette, hogy nem én, a fogyasztó, vagyok fontos, hanem az, hogy a gépszámlázás sokkal méltóságteljesebb művelet mint a régi, primitív óraleolvasási módszer. Egy távoli ismerősöm ridegen és lesujtóan annyit mondott, hogy ne firtassam én a FDV és a FTC belső ügyeit, — nyugodjam meg és fizessek, nem rám tartozik, hogy miért és mennyit fizetek!

Végre találkoztam a Weisingerrel. Vagy harminc éve együtt nyomtuk az iskola padját. Ő volt a legjobb tanuló. A karjába kapaszkodtam és kimerülten, elkinzottan csak ennyit tudtam susogni:

— Weisinger! . . . drága, öreg barátom! . . . legalább azt mondd meg, mi az a cos fi?

Elmosolyodott:

— Nézd meg a lexikonban „cosinus” címszó alatt.

Felébredvén megfogadtam a tanácsot. Röviden ennyi állt ott: Cosinus, lásd: Szögfüggvény.

Szögfüggvény??? Azt akarja üzenni nekem a FDV, hogyha nem tetszik az új számlázási rendszer, — akasszam fel magamat? . . . Nem, ez nem lehet.

Megnéztem a „Szögfüggvény” címszót a lexikonban. Ez állt ott, az októberi gáz- és villanyszámlám magyarázataként:

„Ha a szöget úgy helyezzük el egy koordinátarendszerben, hogy első szára az x-tengely irányába mutasson, a második száron a szögponttól egységtávolságra levő pontnak abszcisszája, ill. ordinátája a szögnek cosinusa, ill. sinusa.”

Most már értem.

— ej —

Ahol egy millióért sem lehet fürödni

A Vegyicikkeket Kiszerelő Vállalat Nagy Lajos király-útja 110. szám alatti üzemében 950.000 forintos költséggel modern zuhanyozó és öltöző épült.

A fürdőépületre nagy szükség volt, mert a vállalat dolgozói növényvédelmi méregtartalmú szerekkel dolgoznak, — munka után fürödniök kell.

Az újonnan elkészült fürdőt azonban nem lehet használni, mert a Vegyipari és Radiatorgyár nem szállította a Kiszerelőhöz a zuhanyozáshoz szükséges radiátorokat.

A Radiatorgyár értesítette a Kiszerelőt, hogy a „rovatolt” radiátorokat azért nem szállíthatják le, mert a Kohó- és Gépipari Minisztérium erre nem adott engedélyt. A gyár arra kérte a Kiszerelőt, hogy fogadja el az új, december 31-i szállítási időpontot.

Tekintettel arra, hogy a Radiator az előző terminust sem tartotta be, a Vegyicikkeket Kiszerelő nem bízik a szilveszteri terminusban sem. Szerencsés esetben tehát újévkor már fürödhetnek. Addig is megoldatlan probléma előtt állnak a dolgozók. A kérdés: hogyan kerüljék el a tüdőgyulladást, amikor a Radiatorgyár késedelmes szállítása miatt a forró fürdőből a jéghideg öltözőbe kell menniök.

A „Kiszerelő” dolgozói, akik egyébként nem szerelnek se ki, se be, hanem csomagolnak, nem tudják megérteni, hogy a minisztérium miért nem engedélyezi annak a néhány radiátornak szállítását, amely lehetővé tenné, hogy azok, akik munkájukkal a növényeket védelmezik, saját egészségüket is védelmezhessék.

Erre a kérdésre kér feleletet a KGM Értékesítési Igazgatóságtól

250 fürödni vágyó dolgozó

Hol a vaságy?

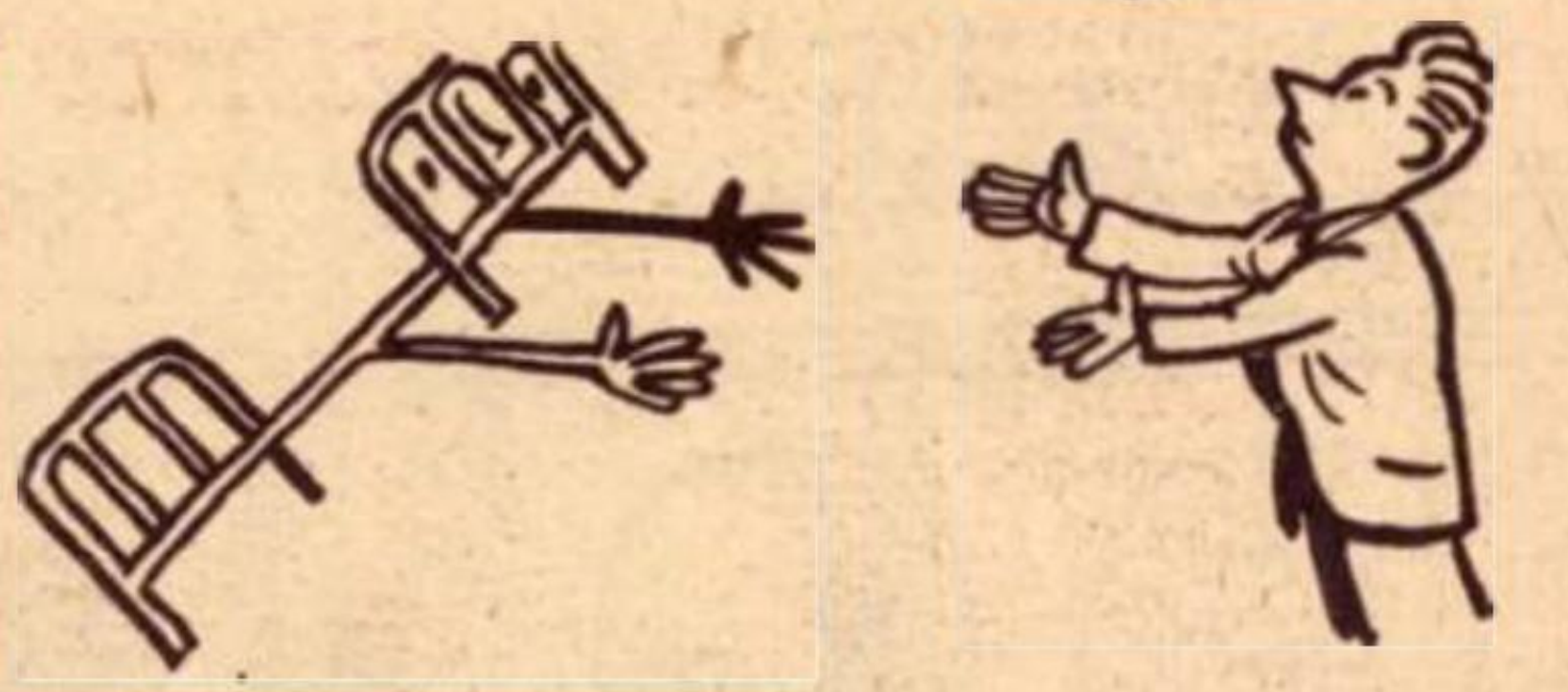

Szüleim október 1-én Szekszárdon gyorsáruként vaságyat adtak fel címemre. Azóta negyvennyolc nap telt el és a vaságy még mindig nem érkezett meg. A késést az őszi csúcsforgalommal magyarázza a vasút.

A szállítólevélből kiderül, hogy október 8-án este 6 órakor érkezett meg a vaságy Budapestre, a Nyugati-pályaudvarra. Van a fuvarlevélen egy 9-i dátum is, a bélyegző mellett ez olvasható: „A fél értesítendő”.

Négy nappal később meg is kaptam a fuvarlevelet. Az ágyra nagy szükségem volt, ezért 13-án elmentem a Nyugatira, végigjártuk a raktárkezelővel a 7-es, 10-es és a 12-es raktárakat, de közel félnapi hasztalan keresés után üres kézzel mentem haza.

A Máv-osok, mint akik jól végezték dolgukat, ezt írták a fuvarlevélre: „Megkísérelve”. Nagy szükségem volt a vaságyra, mert már meguntam az összetolt székeken való fekvést, ezért négy nap múlva újra kimentem a Nyugatira, megnéztem a 11-es raktárt is, sőt elmentem a „Visszkereseti Hivatal”-ba is. A Visszkereseti hivatalbeliek igyekeztek „visszkeresni” a vaságyat, de nem sikerült megtalálni. Ezután írtak egy „visszkeresetet”, amelynek szószerint ez volt a szövege: „Egy vaságy visszkeresve 24 kilogramm súlyban”. Sőt, „hiánybavétel”-t is „eszközöltek”. Ennek a hiánybavételnek 15184/53. volt a száma. Remélhetőleg ez a szám nem azt jelenti, hogy ennyi csomag veszett el idén a MÁV-nál.

Teltek-múltak a hetek, de nem kaptam meg a vaságyat. Közben megismerkedtem a Nyugati összes raktáraival, de a vaságy nem került elő. Azzal vigasztaltak, hogy mindig akadnak elveszett küldemények és a vasút majd megtéríti a kárt.

És én tovább alszom az összetolt székeken. Pedig negyvennyolc nappal a vaságy feladása után végre szeretnék „ágyban, párnák közt hálni meg”.

Ónodi György
egyetemi hallg.

Ez aztán számla!

A Hajdu-Bihar megyei háromhónapos pártiskola részére egy kapuzárat és egy biztonsági szobaajtózárat vásároltunk. A két zárért 103 forintot fizettünk. Ezután megkértük a Hajdu-Bihar megyei Lakatos és Vasöntő Vállalat vezetőségét, hogy a két zárat szereljék fel és tíz kulcsot készítsenenk.

A munkát vállalták, de rosszul készítették el, ezért ismét kijöttek és beillesztették a zárat, — most már hibátlanul.

Ezután benyujtották a számlát. Nem kisebb összeget, mint 1270 forintot kértek a zárak beillesztéséért és a kulcsokért! Ennyibe került tehát két zár beillesztése és tíz kulcs elkészítése. Egy-egy kulcs elkészítése tehát több mint száz forint!

A vállalat igyekezett „megmagyarázni a bizonyítványt”. Olyan elszámolást adtak, amely szerint jogosan nyujtották be a rejtvényszerű számlát.

A Hajdu-Biharmegyei Lakatos és Vasöntő Vállalat vezetősége a matematikai műveletek sokaságával igyekszik bizonyítani, hogy a munkáért 1270 forint illeti meg őket.

Tekintettel azonban arra, hogy két zár felszereléséért és tíz kulcsért szerintünk még 200 forint is sok, kíváncsiak vagyunk, hogy a vállalat felsőbb hatóságai mit szólnak a számlához.

Eke Zoltán,
Debrecen, Gorkij-fasor 12.

Patkányirtás Tabon

Azal kell kezdeni, hogy üzemünk környékén emberemlékezet óta nem láttak patkányt. Nincs is. Ezért, amikor október derekán a malomban két patkányirtással foglalkozó látogató jelent meg, megmondottuk nékik, hogy nálunk felesleges irtani — mert nincs mit. A patkányirtók, akikről kitűnt, hogy a Kaposvári Köztisztasági Takarító és Féregirtó Vállalat dolgozói, — kijelentették, akár van patkány, akár nincs irtani fognak, mert „el van rendelve”. Közölték, hogy mindössze 10 forintba kerül az irtás.

Megjegyeztük, hogy még a 10 forintot sem fogjuk kifizetni, mert nem kértük a munkát.

Ők ketten azonban nem hallgattak ránk és a malom egyik üres ólja mellé néhány evőkanálnyi kukoricadaraszerű pépet szórtak. Ezzel az aktus véget is ért.

Néhány nappal ezelőtt számlát hozott a posta. Patkányirtás címén 120 forintot kért a vállalat. Megállapítottuk, hogy a patkányirtók ellen jobban kellett volna védekeznünk.

Tudomásunk szerint talán az egész községben sincs patkány. Ennek ellenére az irtást az egész község területén, minden háznál elvégezték. Magánházaknál valóban csak 10 forintot kértek, de akadt olyan közület, amelynek vezetőségén 160—200 forintot is bevasaltak.

Ebből könnyű kiszámítani, hogy sokszázezer forinttal megkárosítják a dolgozókat, a vállalatokat. Szerintünk patkányt csak ott kell irtani, ahol van.

Váczi József vállalatvez.
Állami Malom, Tab

Az volna aztán a szerencse . . .

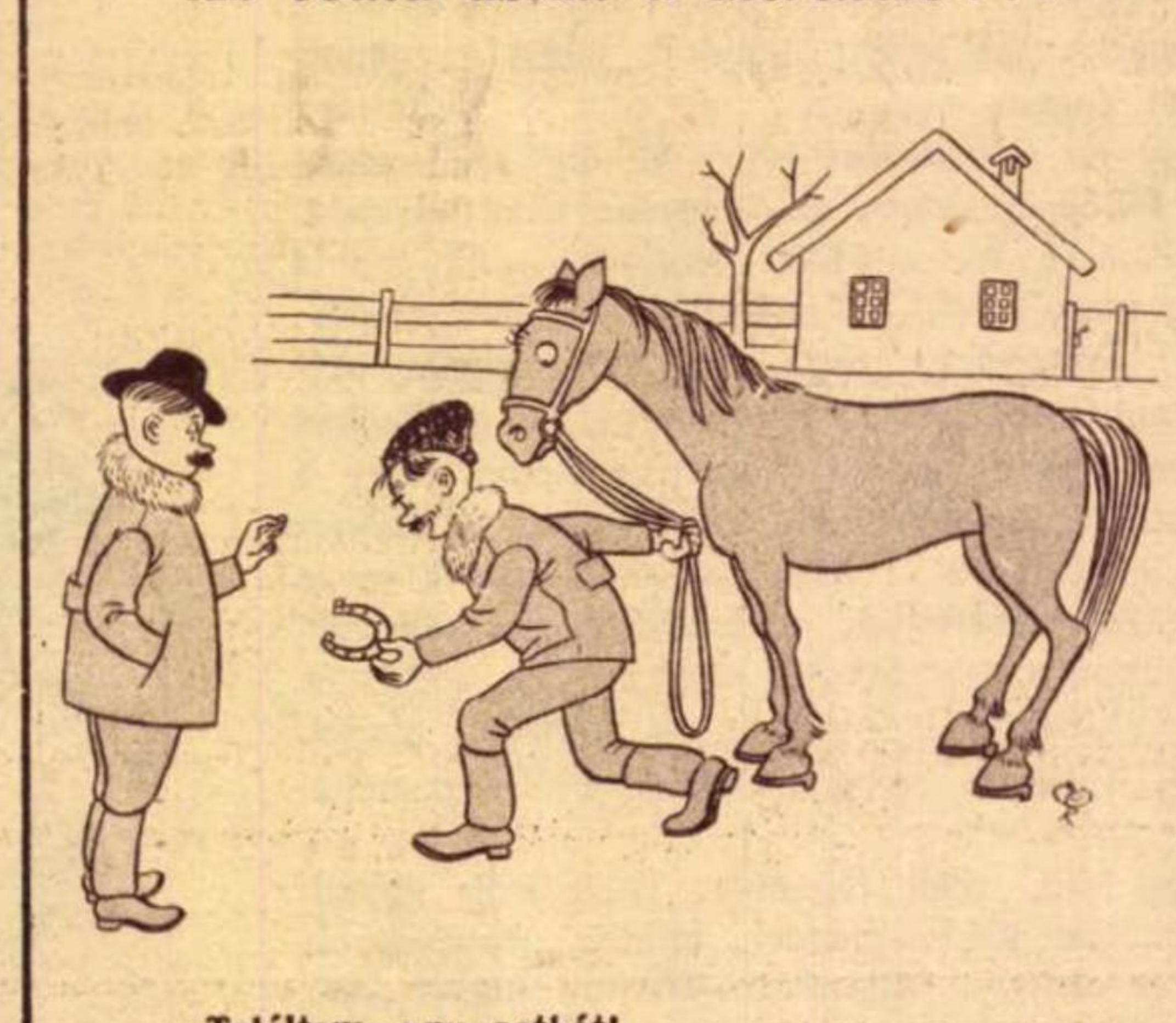

— Találtam egy patkót!

— Nagy kunszt, János bácsi! Egy kovácsot találjon, aki felveri.

Ludas Matyi elintézte

Az „Egy forint története” című cikkel kapcsolatban vizsgálatot indítottunk. Az indítóellenőr helytelenül járt el, mert meg kellett volna mondania az utasnak, hogy a kalauznőnek melyik állomásra küldje el a pénzt. Intézkedtünk, hogy a kalauz elvtársnőt, aki egy forintot kölcsönadott, dicséretben, az indítóellenőrt pedig kioktatásban részesítsék.

Bp. Városi Tanács VB
Közleked. Igazg.

A sztálinvárosi neonfényekkel kapcsolatos rajz ügyében közöljük, hogy csak egy esetben lőtték le csúzlival a neonberendezést. A Sztálin-úton, valamint a Dózsa Filmszínház mellett lévő neonberendezések az erkélyek utólagos felszerelése miatt rongálódtak meg. A javítás megkezdődött.

Tapolczai Jenő VB-elnök

A „Családvédelem az autóbuszon” című cikkel kapcsolatban közöljük, hogy a rendelet kiadásánál hibát követtünk el. A beérkezett panaszok alapján a rendeletet november 2-től kezdődően úgy módosítottuk, hogy egy utassal két négy éven aluli, külön ülőhelyet el nem foglaló gyermek utazhat díjtalanul.

Bp. Városi Tan. VB
Közleked. Igazg.

Az érdekeltek hozzászólnak

Az „Új utcanév” című cikkel kapcsolatban közöljük, hogy nem a XIV., hanem a XVIII. kerületi Erzsébet királyné-utca nevét akartuk Kaptató-utcára elnevezni. A kerület dolgozói azonban arra kérték a tanácsot, hogy ne Kaptató-utca, hanem Felsőcsatári-út legyen a volt Erzsébet királyné-utca neve.

XVIII. ker. Tanács
Molnár Ferenc oszt. vez.

Hol van a János-kórház?

DIÓSÁROK
1
János kórház Budapest XII. Diósárok

Levelet küldtünk a János-kórházba. A levélborítékon pontosan feltüntettük a kórház címét is: „XII., Diósárok 1.” Ennek ellenére a posta nem kézbesítette a levelet, pedig a János-kórház várta a borítékban lévő kórházi beutalást. A posta harmadnap „Ismeretlen” jelzéssel visszaküldte a levelet. Közben hat helyen járt a levél. Csepelről a budapesti 6. számú postahivatalba küldték, onnan teljesen érthetetlenül Nagytéténybe, majd egy másik nagytétényi postahivatalhoz, azután ismét a budapesti 6. postahivatalba, végül vissza hozzánk Csepelre.

Horváth Károly
RM Készülék- és Szerszámgyar

TÜSPED éjjel

Tüzelőt rendeltem, amelynek szállítását a délelőtti órákra ígérték. Este nyolckor hozták a szenet. Beláttam, hogy gyakran fordulnak elő szállítási nehézségek és ezért nem is bosszankodtam. A fát is estére ígérték, de nem hozták. Éjjel félkettőkor azonban csengettek; megjött a fáskocsi. Amikor kijelentettem, hogy ily késő éjszakai órákban nem vagyok hajlandó felöltözni, „kioktattak”, hogy „kötelességem” átvenni a fát. Végül azt követelték, hogy írásban tagadjam meg az átvételt. A nyilatkozatot megkapták, erre dühösen eltávoztak. Reggel felhívtam a 12. számú TÜKER-telepet, ahonnan a TÜSPED a tüzelőt éjjel szállította címemre és elpanaszoltam éjjeli kalandomat. Meglepetésemre a 12. sz. telep vezetője is kioktatott. Megtudtam, hogy ósdi maradi elveim vannak az éjszakai alvásról és a munka megszervezéséről.

Helyes lenne, ha a TÜSPED a jövőben úgy „ütemezné be” a szállítást, hogy este 9, legkésőbb 10 órakor befejezné a tüzelő szállítását. Ha a TÜSPED dolgozói is alvással töltenék az éjszakát, másnap jobban tudnának dolgozni és talán nem lennének idegesek sem.

Takács Gyula,
a NIKEX dolgozója

ÁLLAMI ÁRUHÁZ
-Menjünk vissza! Vegyetek játékot is!
ÁLLAMI ÁRUHÁZ

Kulturfront

1986-ban

Több mint egy éve tart a Fővárosi Vigszínház épületének félévre tervezett tatarozása.

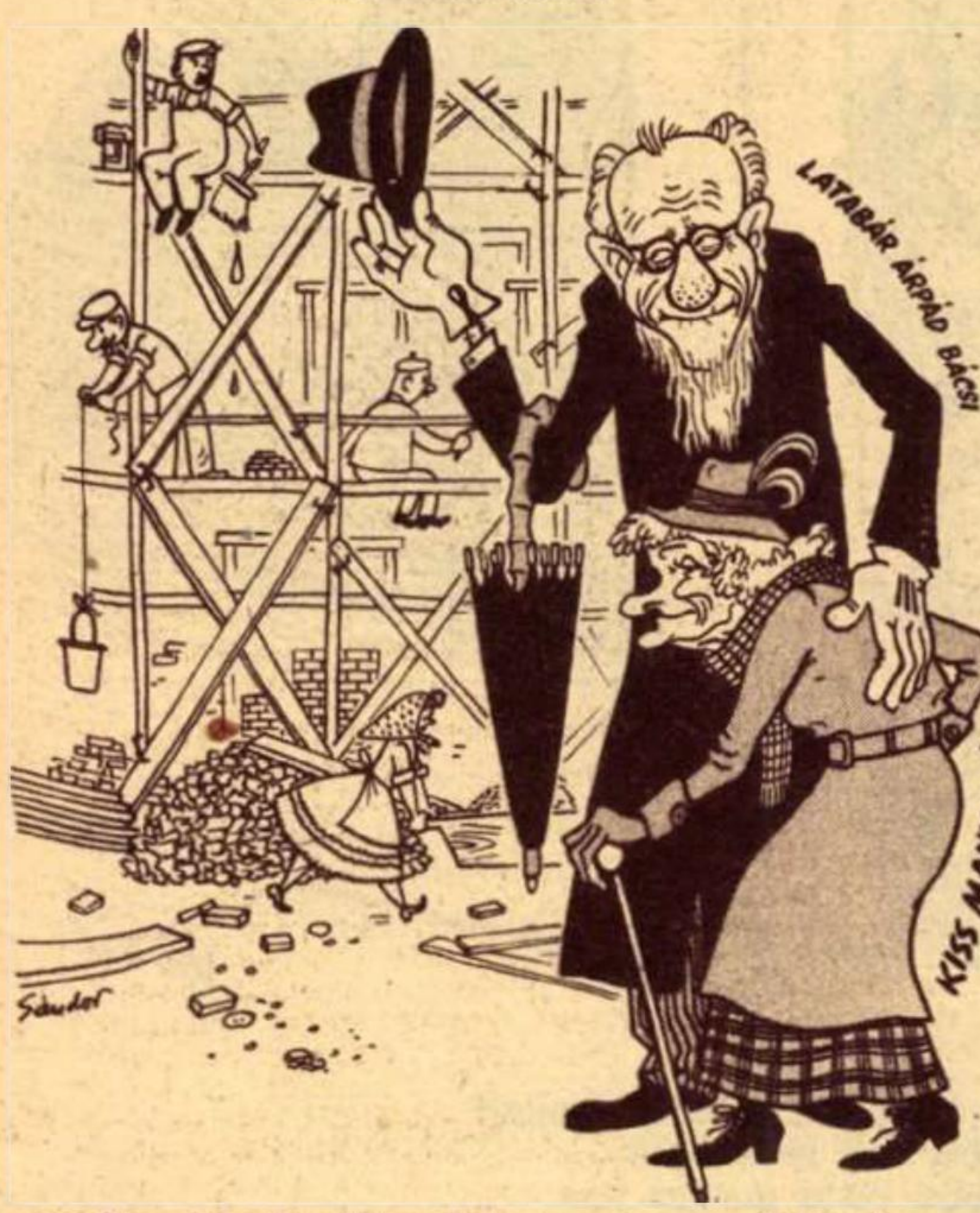

— Ne búsulj Manyikám, azt mondták, hogy a színház még az idén kész lesz.
— Mikor hallottad ezt?
— 1953-ban.

A pesti állatkertben

(Nagy sikere van a „Jónapot elefánt" című filmnek.)

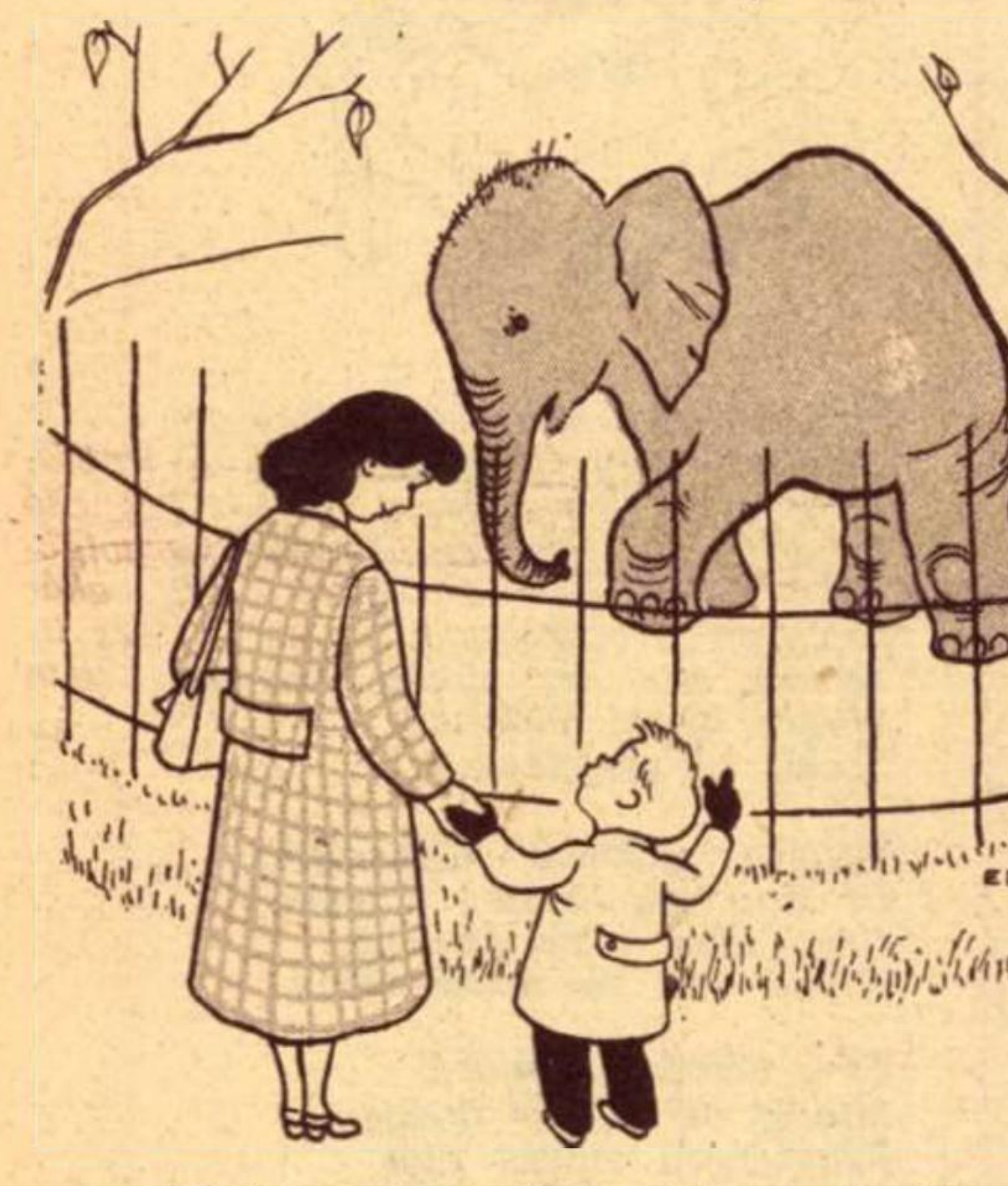

— Nézd anyu, ennek is milyen jó filmarca van...

Az írók sokat írnak gyermekeikről

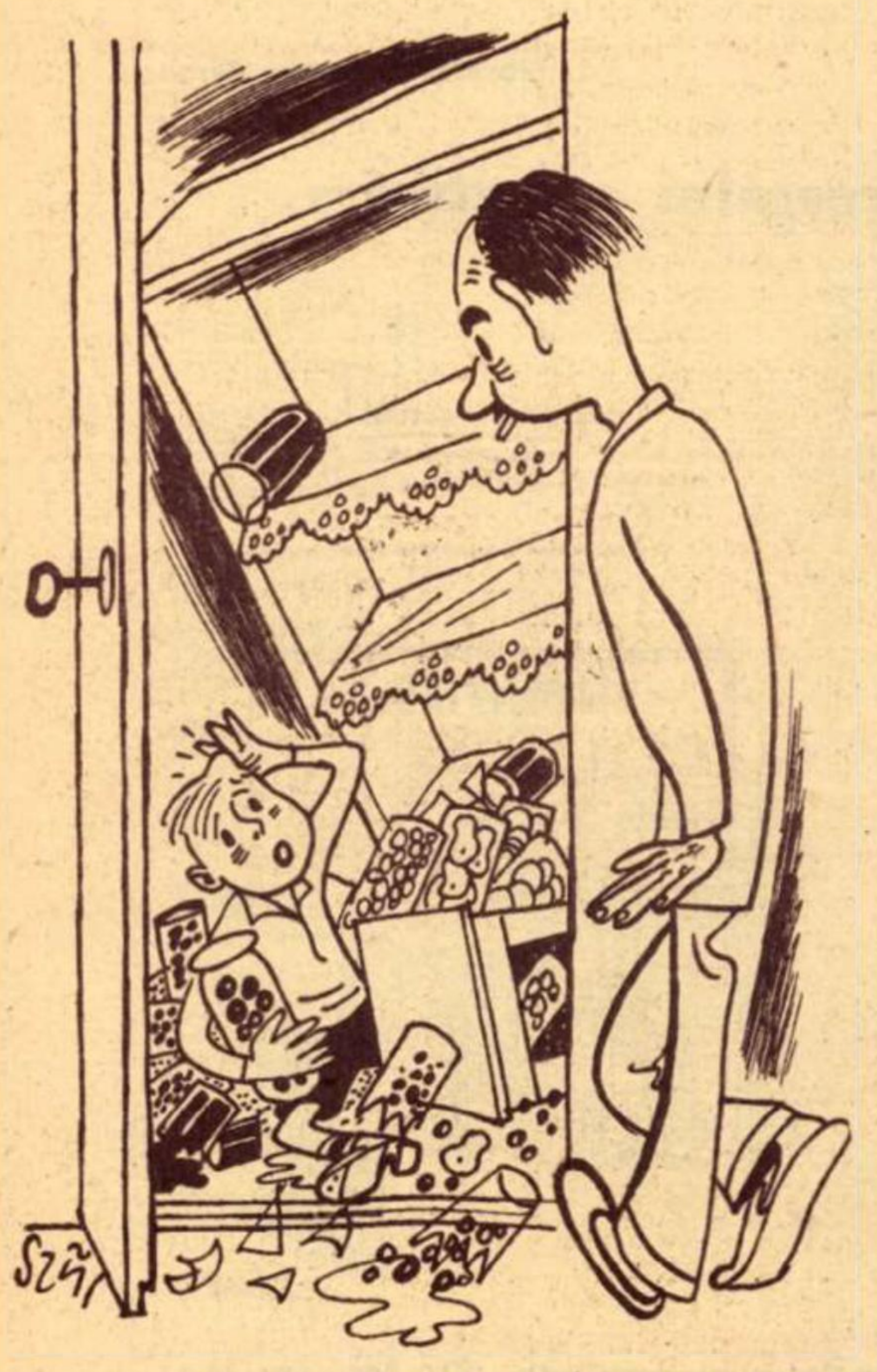

— Igazán apu, nekem nem is befőtt kellett, csak azt akartam, hogy végre valami jó témád legyen.

Darvas Szilárd:

KÉT RIPORT

1. A SZÉKELYGULYAS LEGYOZTE A CSASZTUSKAT

Meghívást kaptunk az RM Nagytömegárugyár 2-es részlegétől, hogy látogassunk el hozzájuk ebédidőben, mikoris az „Előre a vidámabb hétköznapokért" című akció keretében az üzemrész kultúrbrigádja szórakoztatja az éppen ebédelő dolgozókat

Noha a hétfő nem tartozik a legvidámabb hétköznapok közé, (túl közel van a vasárnaphoz), örömmel tettünk eleget a meghívásnak. Nagy elvtárs, a kultúrfelelős megmagyarázta nekünk, hogy egy könnyen országos méretűvé válható kezdeményezés bölcsőjét tekintjük meg. Valóban nem rossz ötlet olykor a menü mellé egy kis vidámságot szervírozni, annál inkább, mert hiszen a kettő egyidejűleg is fogyasztható.

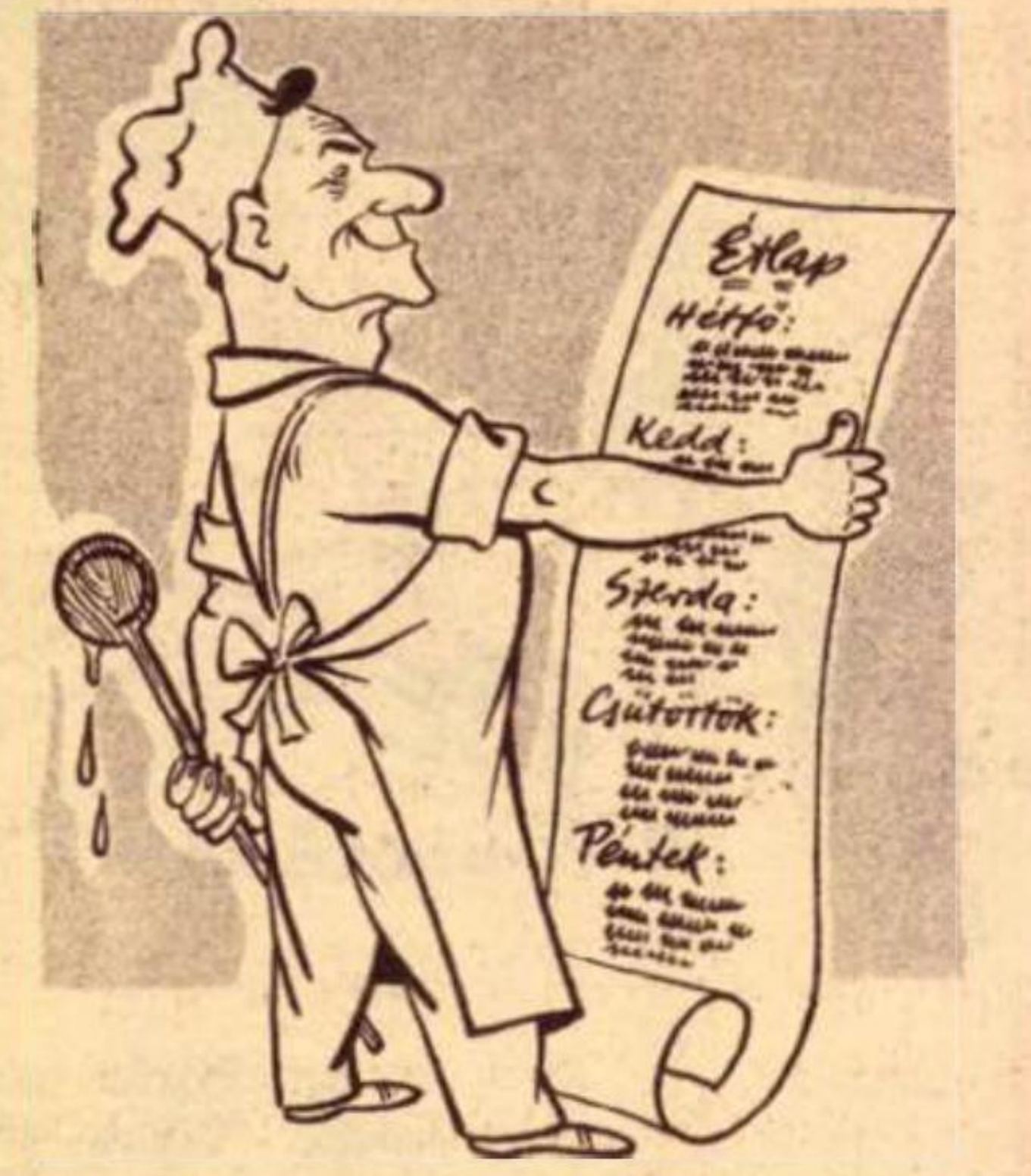

Kivágó Károly szakács, aki ezzel a hosszú ételsorral indult a versenyen.

Ilyen előzmények után érkeztünk ki Csepelre, ahol mindenekelőtt kiderült, hogy a 11-re beígért műsor negyed 1-kor kezdődik, mikoris a második turnus fogyasztja ebédjét. Ennél fogva az első turnus nem kapott a műsorból, még egy lapostányérra való se jutott nekik.

A várakozás perceit azzal töltöttük, hogy megtekintettük az üzemi étkezdét, amely —nyugodtan állíthatjuk — felveszi a versenyt bármelyik elsőosztályú vendéglő különtermével. Megterített asztalok, ízlésesen szervírozott evőeszközök s nem utolsó sorban a kitűnő koszt bizonyították, hogy a beígért vidámsághoz a legszükségesebb előfeltételek rendelkezésre állnak. Megnéztük az étkezdei panaszkönyvet, de panasznak nyoma se volt benne, szinte pirult a könyv a sok dícsérettől.

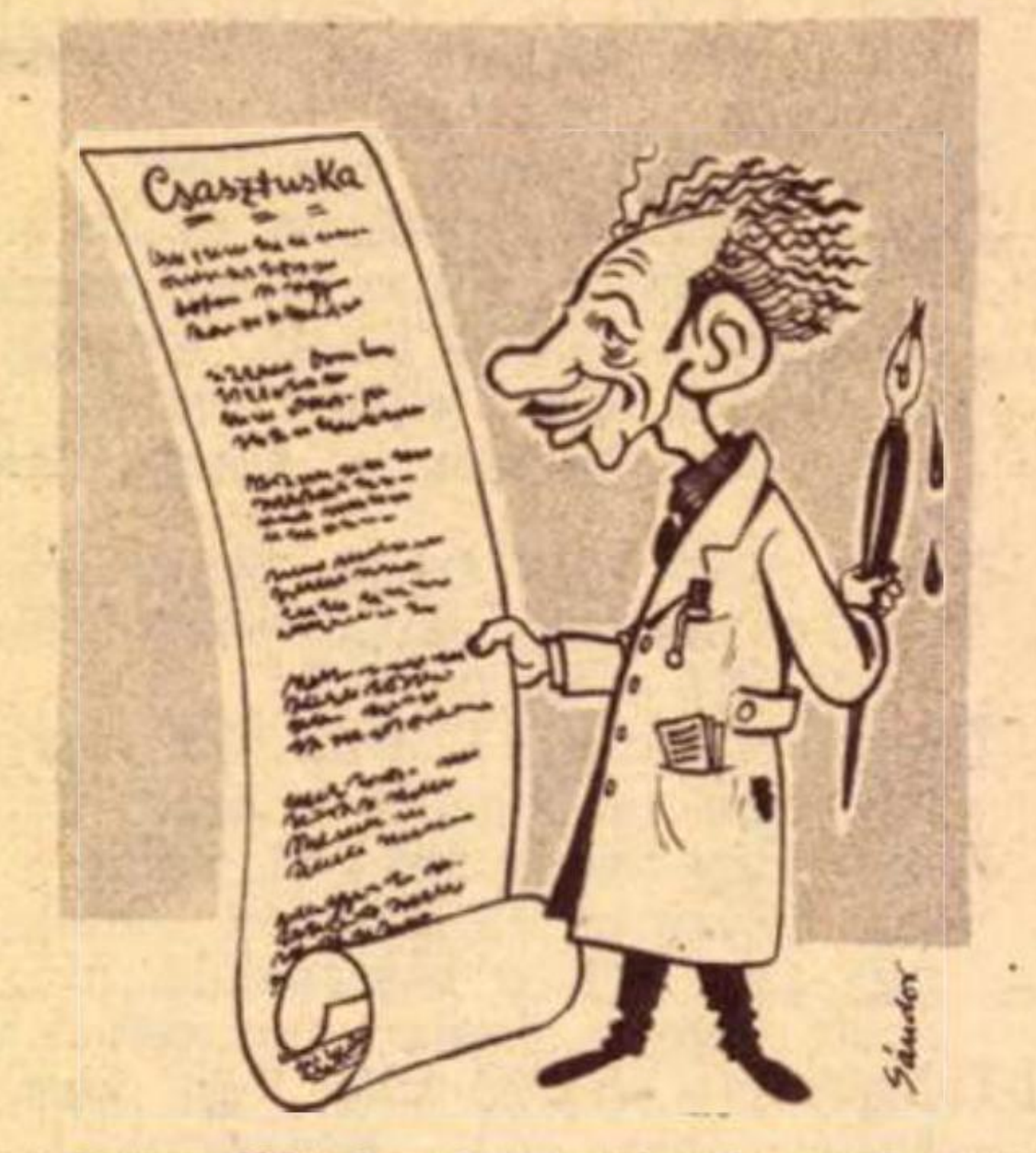

Freizinger Károly, aki ezzel a hosszú csasztuska sorral indult a versenyen.

Ezekután történt a székelygulyás és a csasztuskák összecsapása, amely — meg kell mondanunk — a székelygulyás megsemmisítő győzelmével végződött. A dolgozók minden figyelmüket az eléjük rakott finom ételre összpontosították s a dícsérő és korholó rigmusok egyaránt elvesztek az űrben, amihez komoly segítséget nyujtott a légcsőhurutban szenvedő hangszóró. De maga az előadás is elég rögtönzésszerűen hatott, a csasztuskázók bizonytalankodtak, noha Nagy elvtárs gitárt ragadva egyemberként maga állt a kis csapat élére. Ráadásul, sajnos, ami az eldalolt strófák vidámságát illeti, nem kellett attól tartani, hogy a falat a kacagástól valakinek kiesik a szájából. Egyébként az egész műsor négy-öt perc alatt lezajlott, úgyhogy a menü befejező része, a szép piros Jonathán-alma már mint műsoronkívüli szám aratott osztatlan sikert.

Tanulságként leszögezhetjük, hogy az RM-ben a vidámabb hétköznapokat egyelőre a dolgozókkal való fokozott gondoskodás szellemében létesített üzemi étkeztetés segíti elő. A gyenge kivitelen a legjobb kezdeményezés is elcsúszhat s amíg a műsor nem lesz jobb és igényesebb, a székelykáposzta továbbra is maga alá fogja gyűrni.

Előre a vidámabb és jobban rendezett műsorokért!

2. BUKOTT SZÜLÖK TALALKOZOJA

Szorongva ülök a padba, amely nem az én méreteimre készült s jóformán még ki sem hűlt a nemrég távozott nebuló melegétől. Most ért véget a tanítás a Szemere-utcai általános iskola VII. c. osztályában, a folyosón találkoztunk riadt tekintetű gyermekeinkkel, akik már tudták azt, amit mi még nem tudtunk, nevezetesen, hogy milyen gyalázatos eredménnyel végződött ezévi tanulásuk negyedévi időszaka. Rövid találkozásom elsőszülött gyermekemmel, Lászlóval, drámainak volt mondható, néhány előlegezett atyai átkon törtem a fejem, de mire körülnéztem, már el is iszkolt.

„Ricsi bácsi", az osztályfőnök.

Ülünk a padban, mi, hetedik cés szülők. Megállapítom magamban, hogy gyenge félház van, az apák és anyák egy része most is bliccel... lehet, hogy otthon iratnak majd a gyerekkel egy bizonyítványt... „igazolom, hogy szüleim súlyos bronchitisz miatt nem látogathatják az értekezletet..."

A táblán egy rejtélyes és bonyolult ábra, alapos és sokirányú műveltségemmel rögtön megállapítom, hogy az osztály tanulási eredményének grafikonja. Később csendes beletörődéssel veszem tudomásul, hogy a víz hullámzásának rezgésmozgását ábrázolja.

Valami nem lehet rendben nálunk, mert heves szívdobogással vesszük tudomásul, hogy az osztályfőnök, akit az én gyermekem előadásából mint „Ricsi bácsit" ismerek, belépett a terembe. Nincs semmi kétség: mindnyájan érezzük, hogy a kiosztandó értesítő egy kicsit a mi bizonyítványunk is. Hányszor lógtuk el kényelemből, fáradtságból, vagy szórakozásból a leckekikérdezést, ellenőrzést és egyéb szülői tantárgyakat, most aztán itt az eredmény, mindnyájunkat ismétlésre utasítanak...

Ricsi bácsi kiosztja a bizonyítványokat, amelyek enyhén szólva förtelmesek, jómagam sem panaszkodhatok, drága gyermekem alaposan kitett magáért, hogy az általános hanyatlásban le ne maradjon. Nézegetjük a bizonyítványokat és lopva egymást, úgy nézünk ki, mint Mátyás király szétvert feketeserege.

Hogy a hangulat tovább emelkedjék, Kulcsár elvtárs, az igazgató rövid expozéjában, ha finomabban is, de lényegében azt fejti ki, hogy ez a bizonyos VII. c. figyelemreméltóan csapnivaló társaság, a közhangulatot nyolc-tíz betyár irányítja és a többiek, mint a birkák mennek utánuk. Mindnyájan félünk, hogy most a nevek következnek, mikoris nyilvánosságra kerül, hogy gyermekünk birka-e vagy betyár. Az igazgató azonban tapintatos, kíméli érzékenységünket, nem említ neveket s így csak magunkban gyanakszunk, hogy hőn szeretett magzatunk a betyárok kicsiny, de válogatott társaságában nyírja a birkákat.

Széles Károly, aki szintén visszaesett, de még mindig a legjobb.

Később a szülőké a szó s ekkor sűrűn lesz emlegetve egy bizonyos Herceg nevű fiatalember, aki állítólag a stikliket végző iskolai munkaközösség látható feje. A birkák „jó pofának" könyvelik el és félnek is tőle, mert Herceg és szűkebb vezérkara vérbosszút áll azokon, akik a hatóságok figyelmét felhívják rájuk.

Az igazgató kifejti, hogy az iskola védelmet nyújt minden tanulónak az efajta terrorizálás ellen, s meg is magyarázták a diákoknak, hogy a garázdálkodók leleplezése nem spicliskedés.

„A Herczeg".

— Erdős Csabát is megverték! — mondja egy jólinformált szülő.

A továbbiak során azonban kiderült, hogy Erdős Csabát egészen más ügyből kifolyólag verték meg, rendes, normális verés volt ez, afféle lovagi torna, amelyben Csaba és társai szabályszerűen alul maradtak, a többiek pedig fölöttük.

Altalában a szülők részéről elég kevés önkritika hangzik el, az általános levertségből erre már nem futja. Nem vitás, megbuktunk s az igazgató látva az egyöntetű kétségbeesést, siet megnyugtatni bennünket, hogy még javíthatunk.

Ezzel az elhatározással baktatunk is haza. Szeretnénk, ha félévben Ricsi bácsi meg lenne velünk elégedve.

Alaposan össze kell szedni magunkat és gyerekeinket...

Felmegy a függöny . . .

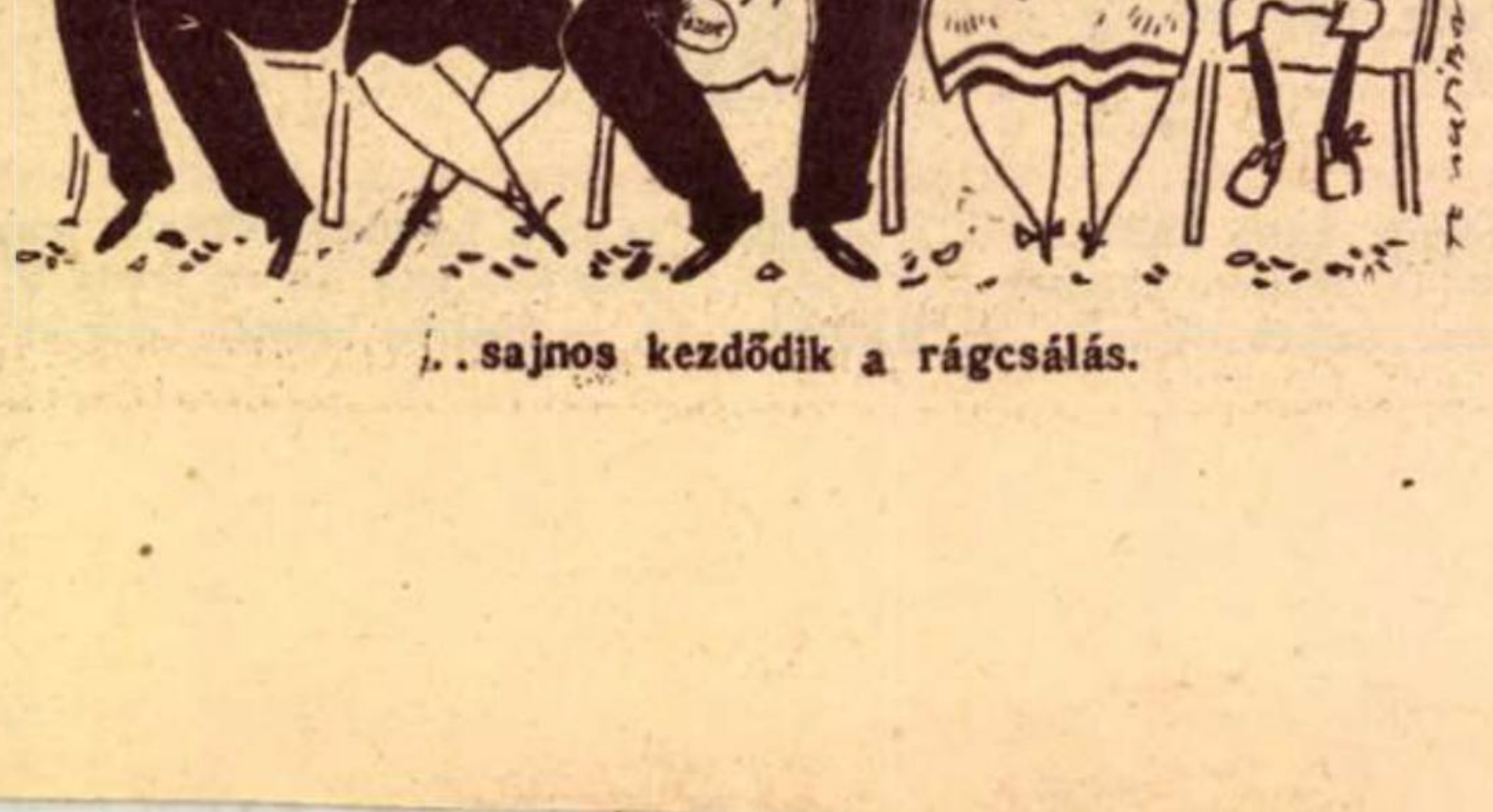
ADJON EGY DIÓT-ADOK ÉRTE FÖLDIMOGYORÓT!

...sajnos kezdődik a rágcsálás.

A plakát és az élet

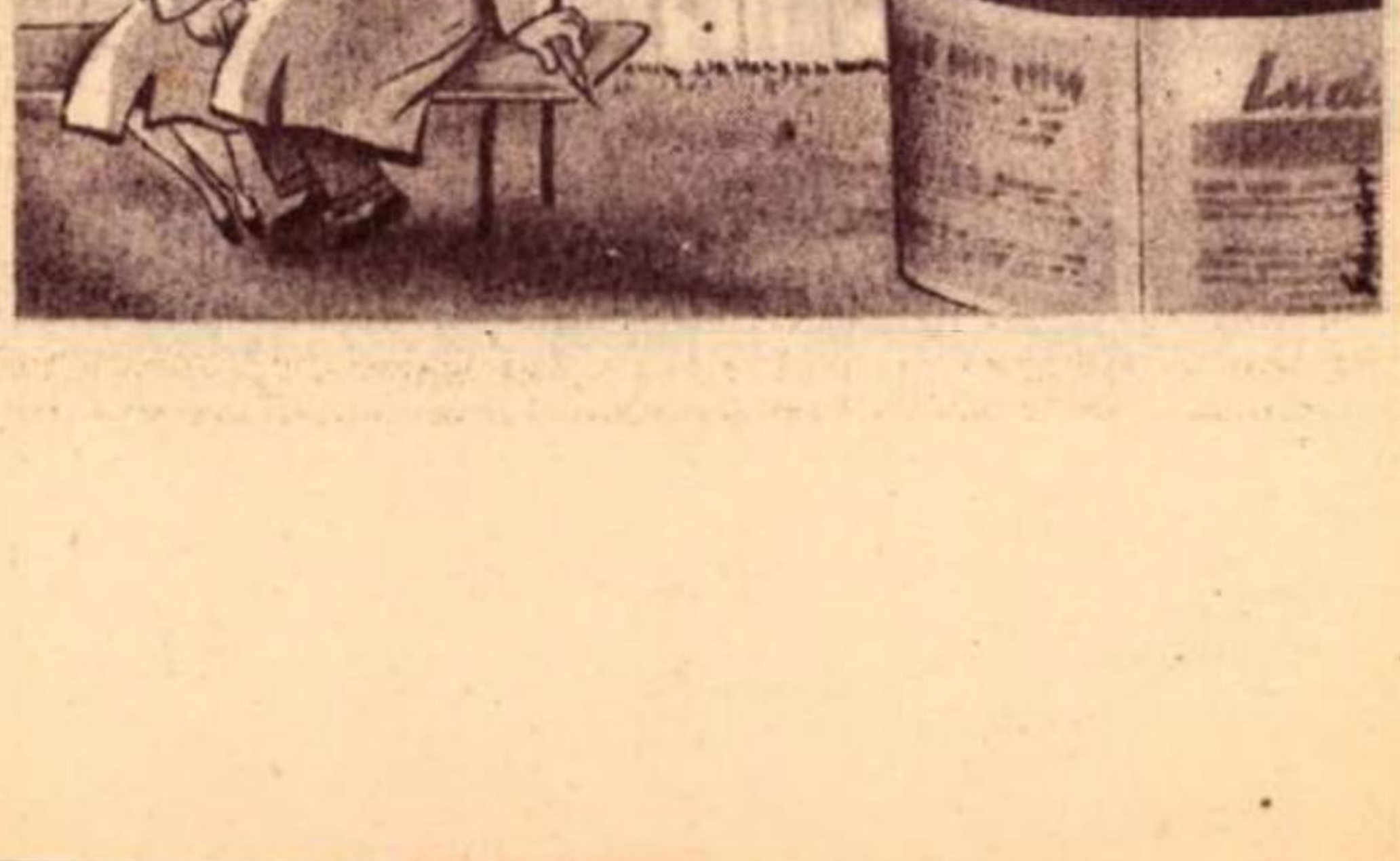

NÓGRÁDMARCALI APRÓSÁGOK

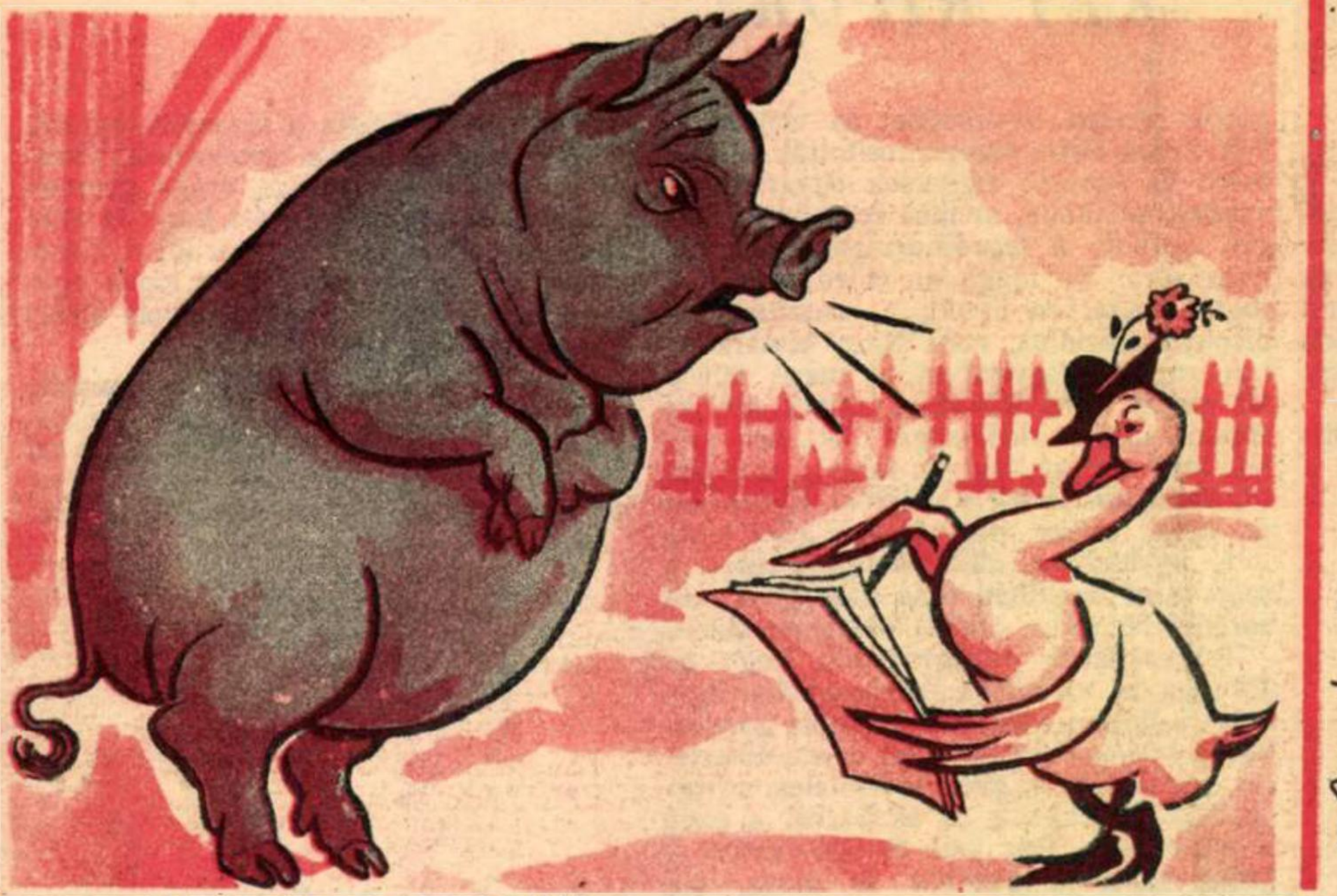

— Megírta már a végrendeletét?
— Igen. Minden porcikámat a gazdámra hagyom, csak azt szeretném tudni, honnan fog hozzá paprikát meg borsot szerezni...

Ebben a Balassagyarmattól néhány kilométerre elrugaszkodott kis falucskában az első ceruzavégre kívánkozó jelenséggel akkor találkoztunk, amikor küszöbére értünk. Előtte elfekvő versenytársának, Szügy községnek úgy porzik az útja, mintha a legnagyobb nyárban lennénk, Nógrádmarcal bejáratánál viszont olyan jókötésű agyagos masszával találkoztunk, amellyel szemben a pesti ember topánkája úgyszólván tehetetlen. Ahogy a bennszülöttek mesélik, sokszor még az autó is beragad. A tanácselnök szerint ez, a község egész vetőterületére is jellemző agyagos talaj döntően befolyásolta a Szügy-Nógrádmarcal közötti párosverseny lefolyását. Ezen a makacs természetű talajon a szántási és vetési munkálatokat jóval későbben lehet csak megkezdeni, mint például a szügyi homokon. Ez volt az oka azután annak, hogy a határidőkkel igen sokszor bajok voltak.

A másik, de már kellemesebb meglepetés akkor ért bennünket, amikor magát a tanácsházát megpillantottuk. Ez a tanácsháza ízléses, egyszerű és ragyogóan tiszta. Amikor belép az ember, az az érzése, hogy patikában jár.

[illegible] Sisa József tanácselnök elvtársnak elmondottuk jövetelünk célját (riport [illegible]ácselnök egy napjáról), egy röpke pillanatig elgondolkozott, azután így válaszolt:

— Akkor pedig nagyon rosszkor jöttek az elvtársak, mert a mai nap úgy az előjelek, mint az előjegyzési naptár szerint eseménytelennek ígérkezik. Ám, hogy az elvtársak mégse menjenek üres kézzel haza, próbálkozzunk a faluban, hátha akad egy pár Ludas Matyinak való apróság.

ZSIRSZÜRET

A bőséges kukoricatermés annyi nehézséget rakott szegény röfikékre, hogy egyik-másik majd belefullad a saját zsírjába. Az előrelátó gazdák kamráiban tisztán kiforrázva várják már a bödönök azt a kellemes pillanatot, amikor eltelhetnek jószagú zsírral. Az egyik torra készülő gazdánál egy akkora zsírosbödönt láttunk, ami még

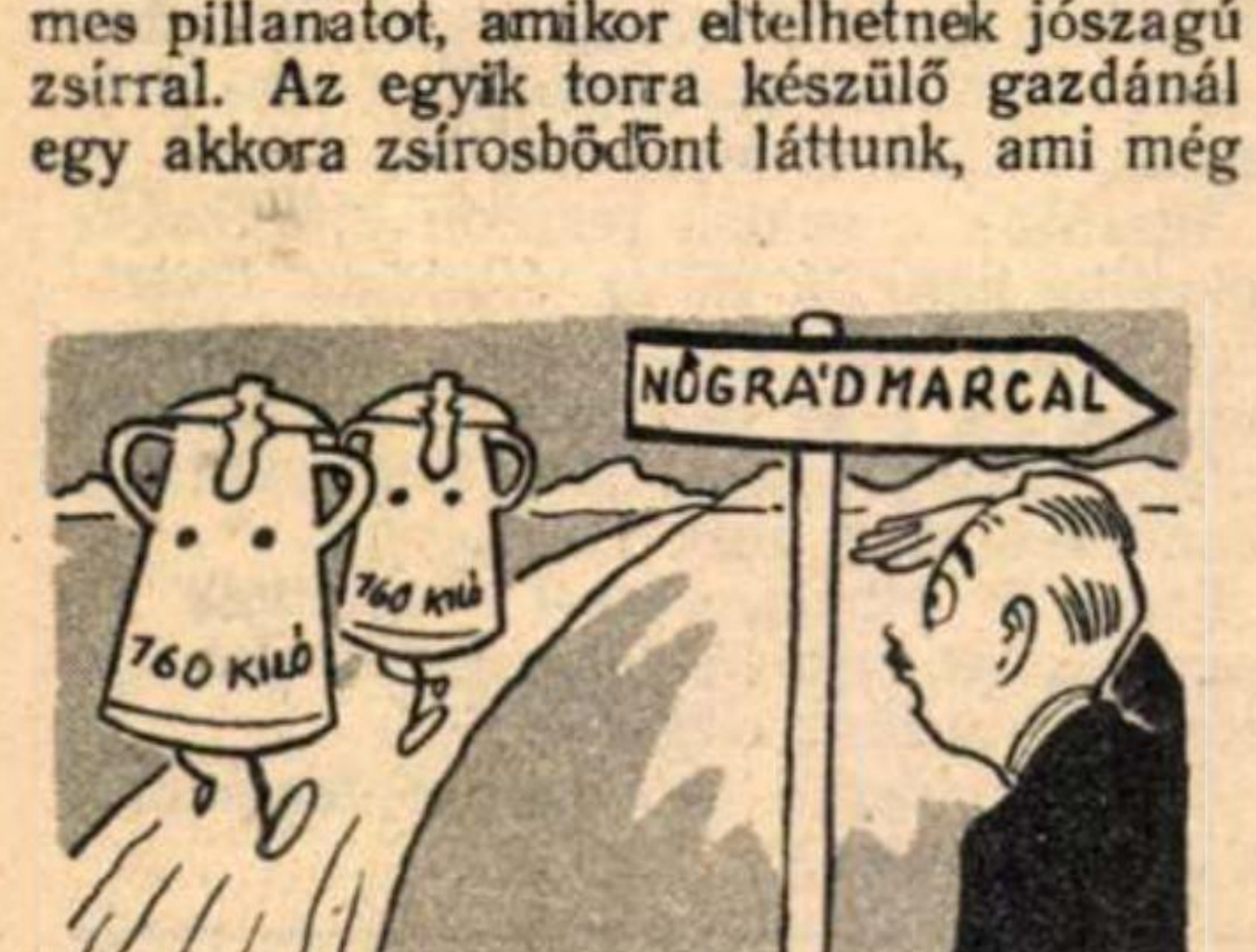

a járási zsírbegyüjtőnek is becsületére válhatott volna. Ezzel szemben a községi zsírbegyüjtőnek csak ígéretbödönje van. Igaz, viszont, az sokkal nagyobb. Ezt is csak annak köszönheti, hogy még a nyár derekán egy értekezleten elpanaszolták fahordós és kisbödönös nehézségeiket, és ott azonnyomban megígérték nekik, hogy ebben az évben már 160 kiló zsír befogadására alkalmas, jól zárható zsírtárolókat kapnak. Ez derék dolog. De a legderekabb mégis csak az volna, ha ezek a zsírbegyüjtő edények már ott állnának a helyszínen.

DOBBAL NEM LEHET...

Nórádmarcalon igen sok alkalommal dobszóval teszik közhírré, hogy „tojás- és baromfigyüjtő felvétetik". De erre az állásra nem nagyon akad jelentkező. Ha még is akad, csak egy pár hétig marad ebben a havi 60 forinttal és beszállítási napidíjjal tetézett jövedelmező állásban és inkább elmegy rőzsét gyüjteni: ez sokkal jövedelmezőbb. Lám, lám, dobbal még ezt sem lehet.

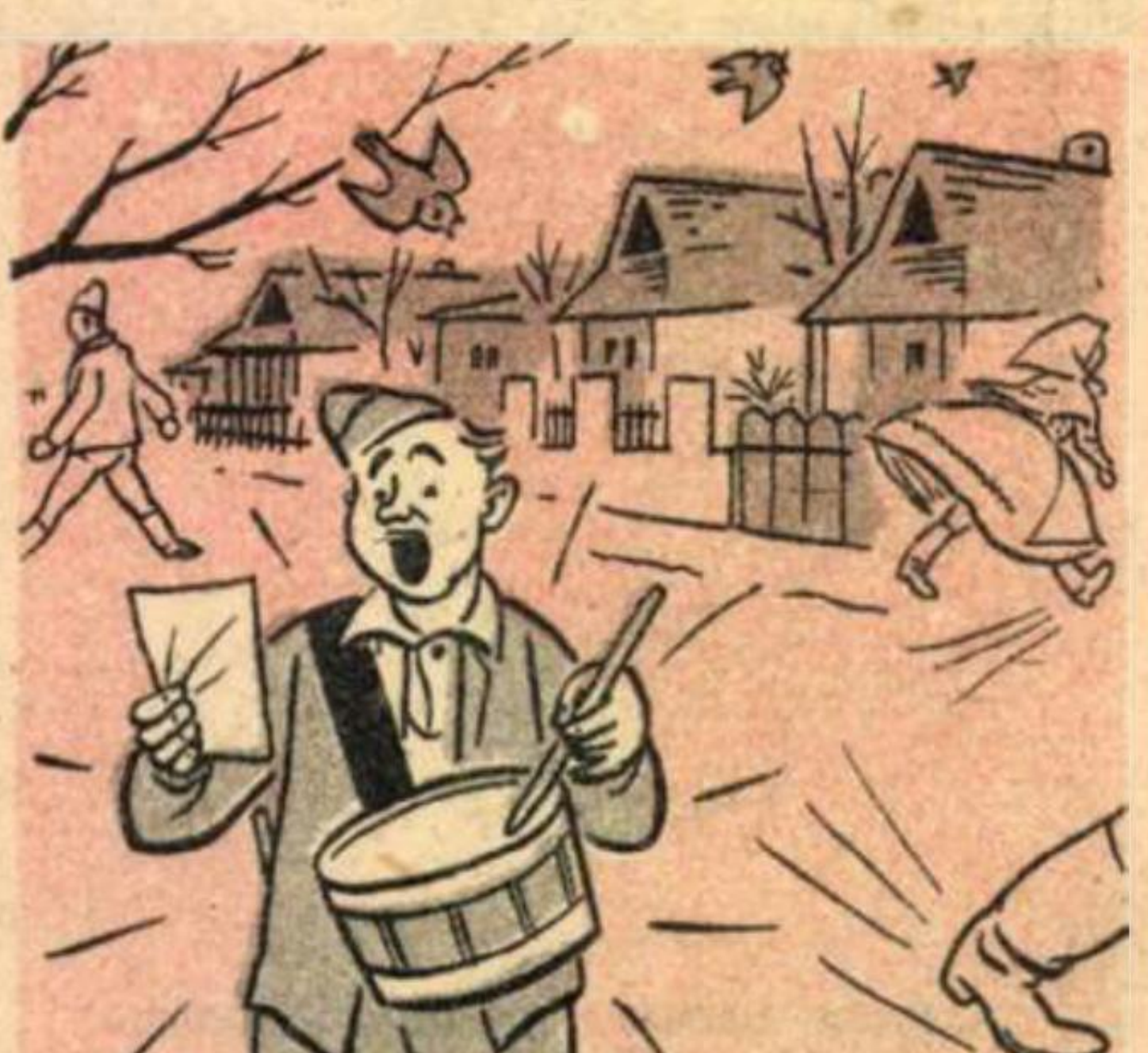

AKI KERES, TALÁL

A Salgótarjáni Textilnagykereskedelmi Vállalattól cipőszállítmány érkezett a Nógrádmarcali Földművesszövetkezet részére. A szövetkezet vezetője, ahogy ilyenkor szokás, felbontja a csomagot, kirakja a kívánatos cipellőket, azután keresi a számlát. Mert a cipőár nélkül nem lehet cipőt árusítani. Ha számla nincs, az kereskedőnyelven annyit jelent, hogy cipő sincs. Csak semmi csüggedés, noszogatja magát a szövetkezet vezetője, aki keres, az talál. Bizony talál. Hét nap múlva egy hosszúszárú gyermekcipő ormányából a számla annak rendje és módja szerint előkerült.

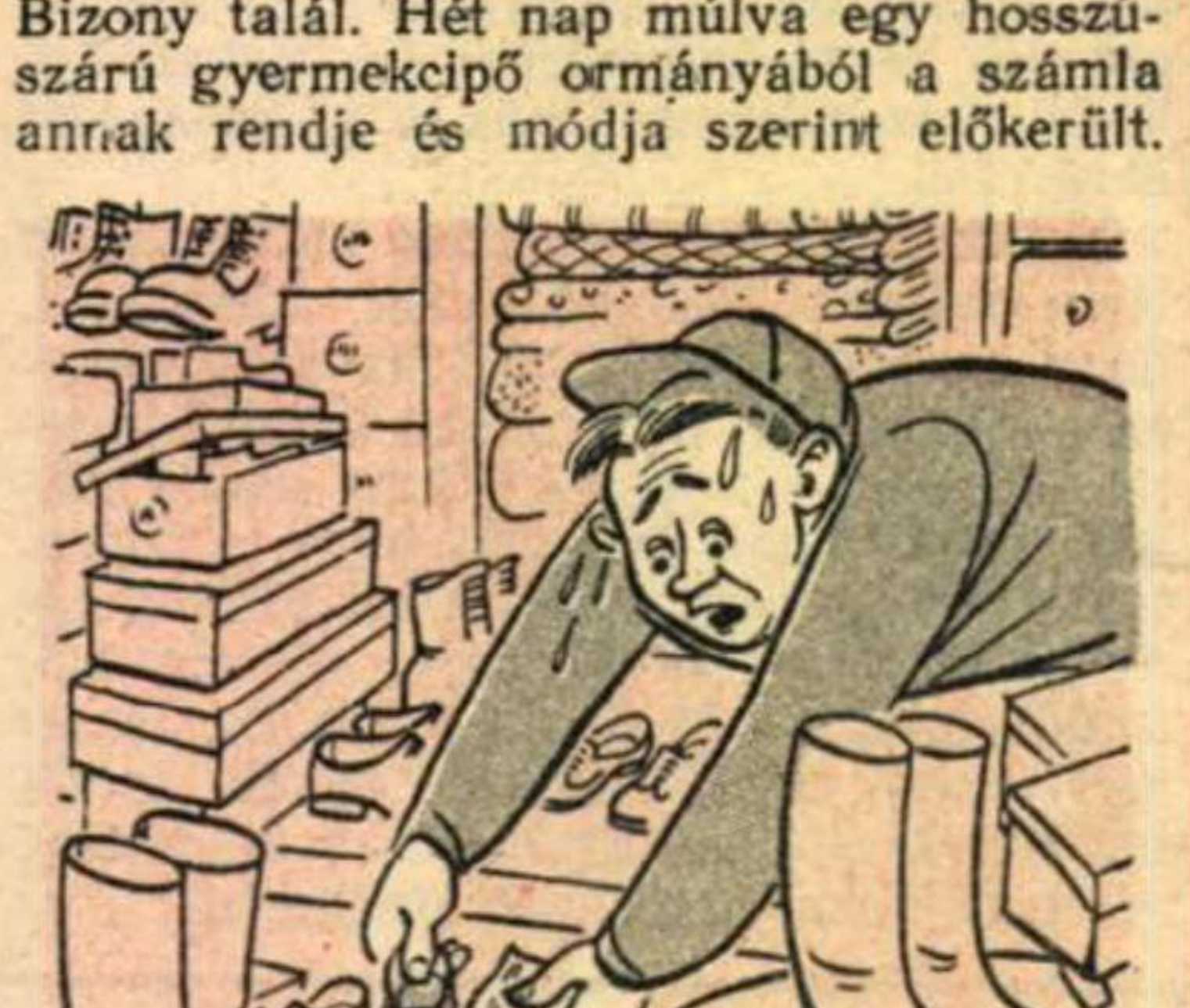

Nem ez az egyetlen ilyen eset, amikor a számlát keresni kell. A Salgótarjáni Nagykereskedelmi Vállalat egyik textilküldeményéből ugyancsak hiányzott a számla. Megkezdődik a kutatás. Az üzletvezető belenéz minden harisnyába, zokniba, pullóverbe és még a sálakat is meglámpázza, hátha beleszőtték, de számla nincs, se a csomagban, sem a harisnyában. Egyhetes keresgélés után feladta a harcot és várakozási álláspontra helyezkedett. Mikor ott jártunk, még mindig a számlát várta szegény.

B. E.

Amerika kevesli Dánia hadikiadásait

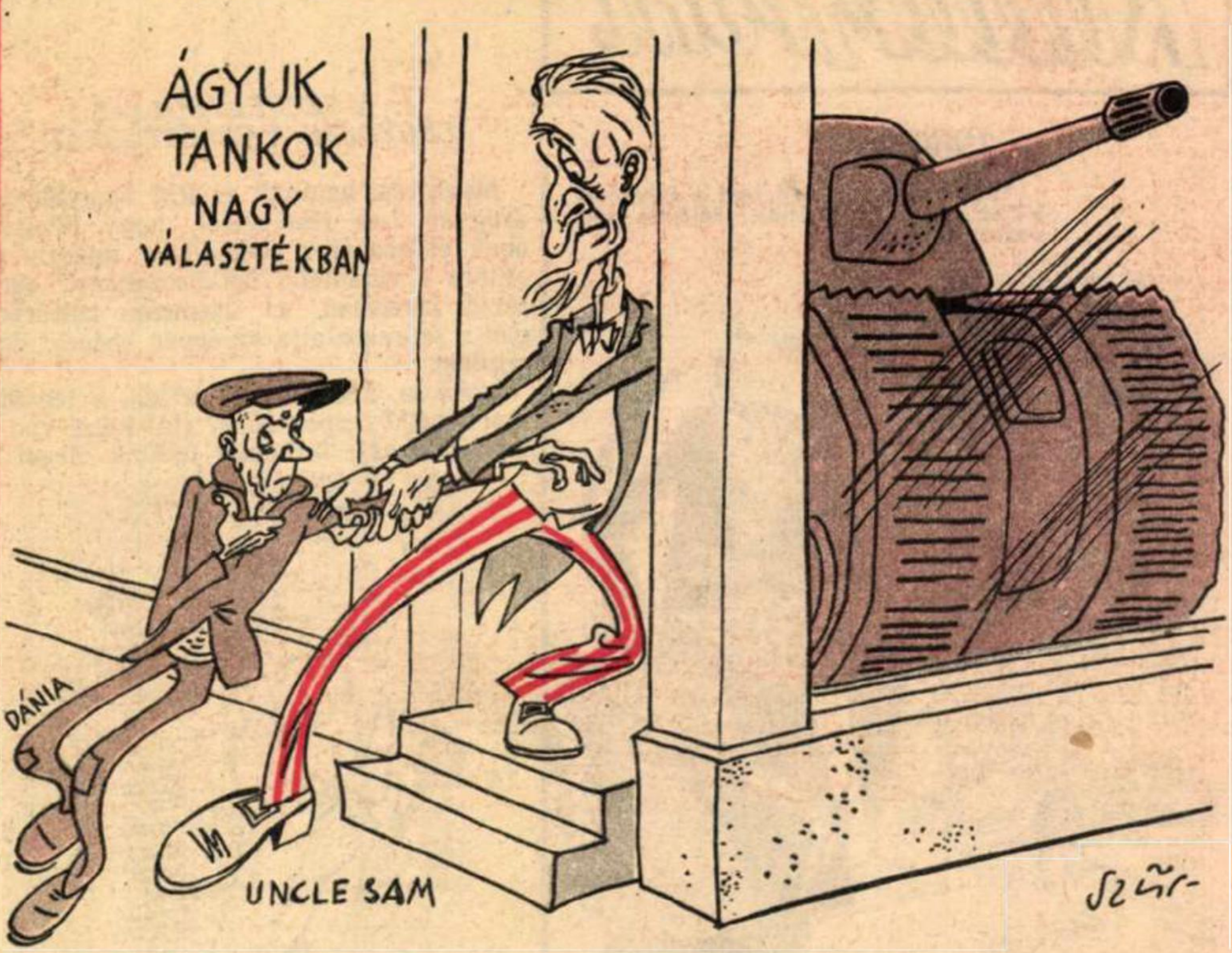

U. S.: Jöjjön barátom, vegyen egy szép tankot!
Dánia: Nekem télikabátra van szükségem...
U. S.: Csak üljön be ebbe, majd melege lesz.

SIKERÜLT!

(Szín: egy vállalat irodahelyisége.)

Tabajdi (diadalmas mosollyal arcán, lihegve, fújtatva berobog): Szer... vusz... jó... reg... gelt...
Fehér: Szervusz. Hát veled mi van?
Tabajdi: Sikerült... sikerült...
Fehér: Mi sikerült?
Tabajdi Micsoda szerencsém van! Urrá lettem az objektív nehézségeken! *(Kicsattanó jókedvvel énekel.)* Versenyfutás az ára, uccu fussunk utána...
Fehér: Mondd meg, mi sikerült, mondd meg!
Tabajdi: Én a sarkon fordultam be, mikor a szapora léptű Bárányné már a kapun fordult be. Rohanok utána, mert Bárányné mindig benne szokott lenni... Be az ajtón, ki a kártyát, be az órába Bárányné kártyájának orra előtt! És ebben a pillanatban...
Fehér: Mondjad már, mondjad!
Tabajdi: Az én nyomásom és az ő nyomása között ugrott egyet az óramutató, úgyhogy Bárányné kiesett, én meg benne vagyok. Ha ő előbb, nem én, úgy ő van benne, én esek ki. Micsoda szerencse!
Fehér: Most már értem. Szóval résztveszel a tízperces mozgalomban! Mit tervezel erre a tíz percre?
Tabajdi (iróasztal-fiókban kotorász): Ne félj, nem vesztegetem a drága időt.
Fehér: Egy percig lihegtél, amíg a sikeres bélyegzés fáradalmait kipihented. Egy perc volt a beszámolód. Még van nyolc perced. Azalatt mit csinálsz?
Tabajdi (a fiókból hálót és üres tejes üveget vesz ki): Bevásárolok! *(Kimegy.)*

cs. gy.

S. Marsak:

Az asztalember

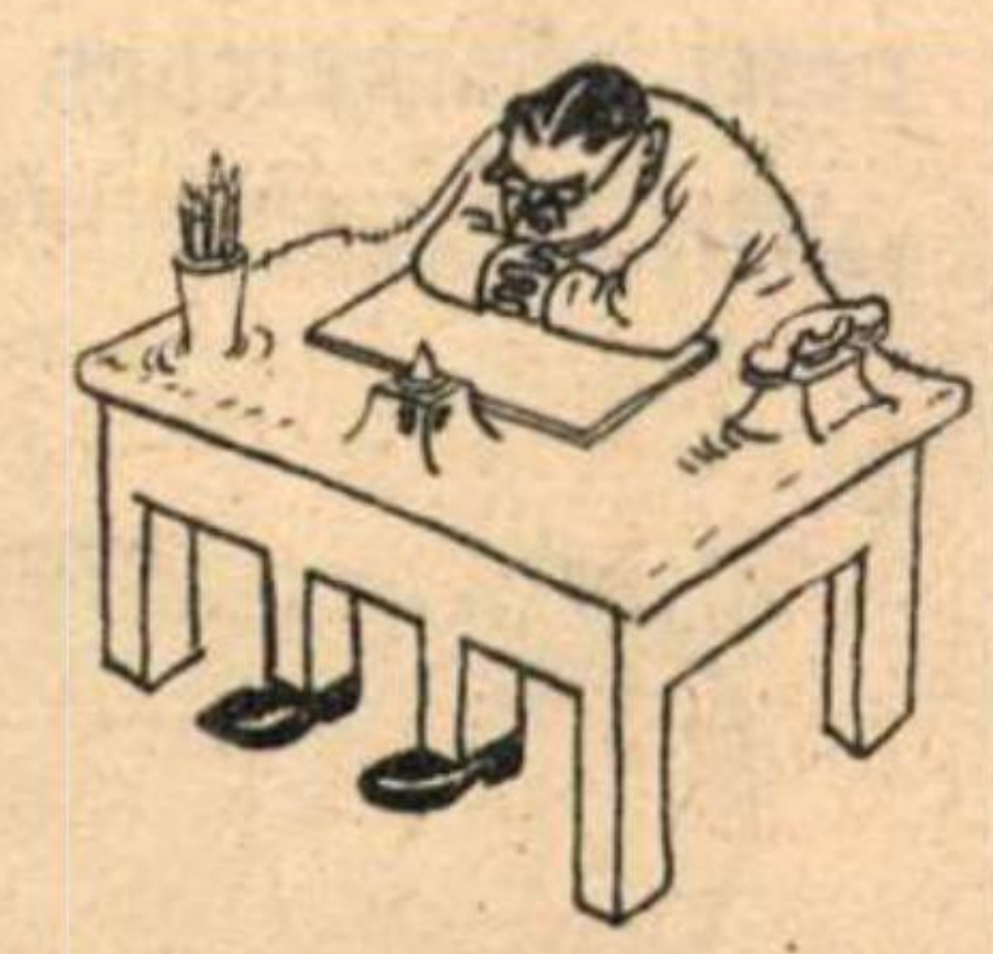

Mintha hozzá volna nőve,
Asztalába úgy belevész;
Félig asztal lett belőle,
És ember — már csak felerészt.

Fején ott a vaskalapja,
Semmit sem néz nyitott szemmel,
Sürgős ügyed félrerakja
Évekig az asztalember.

Dölyfös, csaknem megharapna,
Ül mint egy hatlábú bálvány:
Négy lába fából faragva,
S cipő van két másik lábán.

És e bálvány ajtajába'
Mindig ott áll két őrzője:
Féltékenyen vigyáz rája
Két hűséges titkárnője.

Ám vizsgálat jött el egyszer;
És arra ébredt perc alatt
A hatlábú asztalember,
Hogy asztalától — elszakadt.

(Fordította: Vajda Ferenc)

Nem így kell reagálni a kritikára

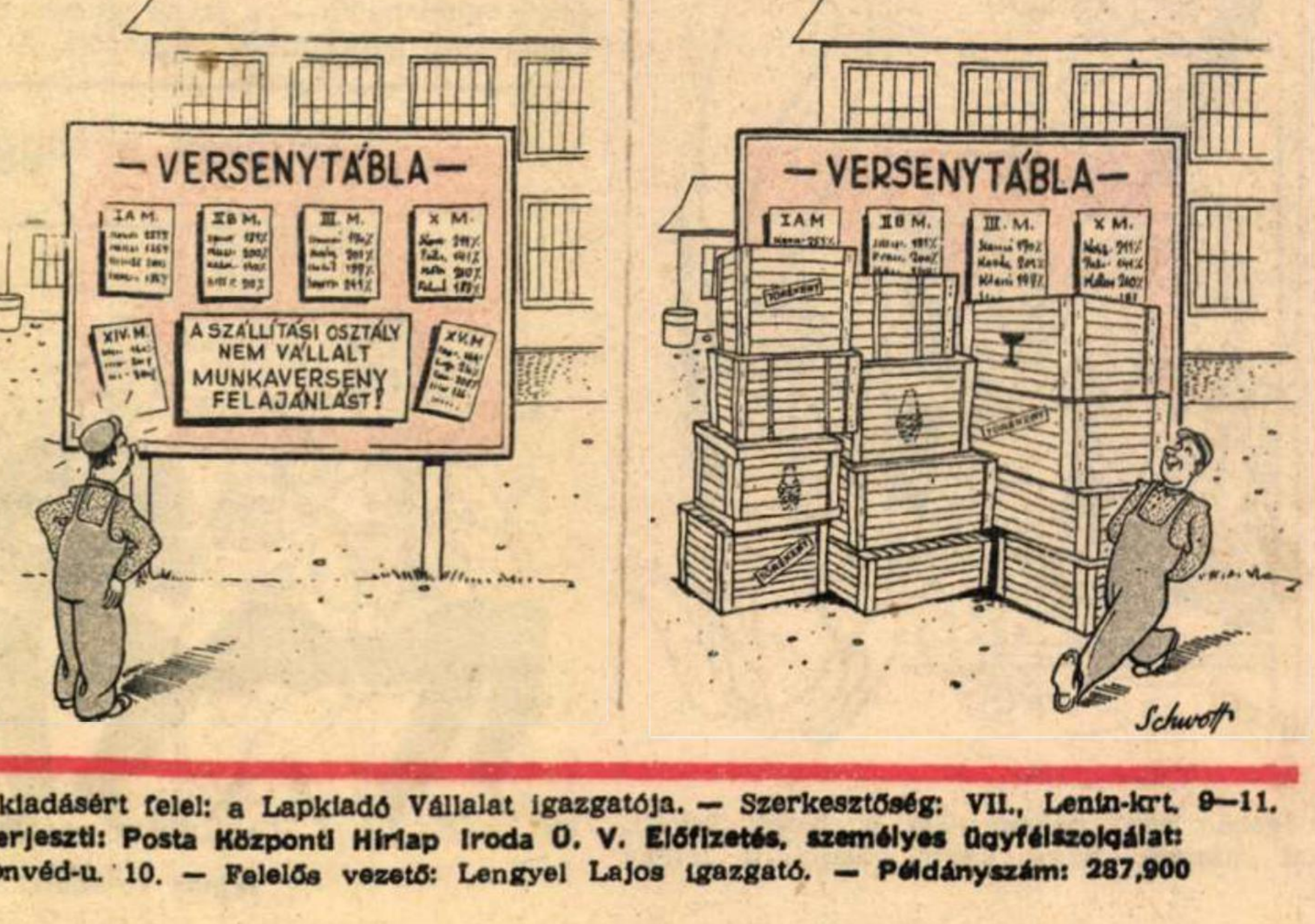
—VERSENYTÁBLA—
A SZÁLLÍTÁSI OSZTÁLY NEM VÁLLALT MUNKAVERSENY FELAJÁNLÁST!
—VERSENYTÁBLA—
Schwott

LUDAS MATYI. — Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA. — Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ. — A kiadásért felel: a Lapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: VII., Lenin-krt. 9—11.
Telefon: 222-271, 221-293. — Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt. 9—11. Telefon: 221-285. — Terjeszti: Posta Központi Hírlap Iroda O. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat:
V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-022, 180-850. — Budapesti Szikra Nyomda, V., Honvéd-u. 10. — Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató. — Példányszám: 287,900